ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΤΕΥΧΟΣ 2ον
Συνδρομή ἐπιστολικοῦ δραχμὴ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

15 ΜΑΪΟΥ 1904
ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 29
Συνδρομή ἐπιστολικοῦ φρ. χρυσ. 20

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΟΥ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΥ

(Συνέχ. ἴδε προηγ. φύλλον)

ΚΥΡΙΕ Βερνάρδε, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ ἀστρονόμου μετὰ τὸ τέῖον, ὁ σύζυγός μου εἶναι εἷς ἄγγελος, ἀκολουθῶ τὴν θρησκείαν του καὶ εἶμαι εὐτυχής. Βαίνομεν πρὸς τὸν προορισμόν μας.

— Δὲν ἐννοῶ, ἐπεῖπεν ὁ ἀστρονόμος, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς συζύγου του, διατὶ δὲν παραδέχεσθε, ὡς ἐγώ, ὅτι ὁ ὁρατὸς κόσμος εἶναι ἁπλοῦν φαινομενικὸν πρόσχημα, καλύπτον τὸν ἀόρατον κόσμον. Ἐν τούτοις καλῶς γνωρίζετε, ὅτι εἷς ἄκμων εἶναι σύστημα ἀτόμων ἀθίκτων, κινουμένων καὶ μὴ ἐγγιζόντων ἀλλήλα. Τὸ δὲ ἀνθρώπινον πραγματικὸν ὄν, δὲν εἶναι τὸ σῶμα αὐτοῦ, ὅπερ βλέπομεν καὶ τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ σύγκειται ἀπὸ ἀόρατα μόρια ἐν διορκεῖ κυκλοφορίᾳ· ἀλλ' εἶναι ὑπόστασις ψυχικῆς διατάξεως, οὐσιωδῶς διαφέρουσα τῶν ψυχολογικῶν προϊόντων, ἥτις ἄλλως αἰσθάνεται καὶ ἐνεργεῖ καὶ ἥτις ἐκτὸς τούτου ὑπήκει, ὡς ἅπασα ἡ φύσις τῷ ἀνωτάτῳ τῆς προόδου νόμῳ. Ὅσω δὲ καλῶς καὶ ὅ,τι δήποτε φάγετε, πίετε ἢ ἀναπνεύσητε, ὁ στόμαχος ὑμῶν, οἱ πνεύμονές σας, ἡ καρδία σας καὶ ὁ ἐγκέφαλός σας μάτην θὰ λειτουργῶσι, καθόσον οὐδέποτε, τ' ἀποτελέσματα τῆς ζωϊκῆς ταύτης ἐνεργείας θὰ γεννήσωσι θεώρημά τι γεωμετρικὸν μεταφυσικήν τινα ἀναζήτησιν ἢ πρᾶξιν ἀφοσιώσεως, ὡς ἐκείνας, αἵτινες ἐνέπνευσαν τὰ μεγάλα πνεύματα.

Ἡ βεβαιοῦσα κρίσις, ὅτι τὰ τετράγωνα τῶν χρόνων τῶν περιφορῶν τῶν πλανητῶν ἔχουσι μεταξύ των ὡς οἱ κύβοι τῶν ἀποστάσεων αὐτῶν, ἡ ἀνάλυσις τῶν ψυχικῶν δυνάμεων ἢ τὸ αἴσθημα, ὅπερ ἐν ὥρᾳ κινδύνου συντελεῖ εἰς τὴν προτίμησιν τοῦ θανάτου, ἵνα σωθῇ προσφιλές τι ὄν, οὐδεμίαν βεβαίως σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὰς ὀργανικὰς ἐκκρίσεις.

Ἄρα ἄλλο τι συμβαίνει.

Ἀλλὰ θὰ μοὶ παρατηρήσητε, ὅτι δὲν βλέπομεν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ παραδέχομαι· ἀλλὰ, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι οὐδὲν βλέπομεν ἐκ τοῦ πραγματικῶς ὑπάρχοντος. Βλέπετε τὴν συγκρατοῦσαν ἐν τῷ κενῷ δύναμιν τὴν Γῆν; βλέπετε τὴν παγκόσμιον ἕλξιν; βλέπετε τὸν κοσμικὸν μαγνητισμόν; βλέπετε τὸν ἀνθρώπινον μαγνητισμόν;

— Βεβαίως ὄχι· ἀλλὰ τοὐλάχιστον τὰ αἰσθανόμεθα καὶ εἶναι τὸ ἴδιον, ὡς νὰ τὰ ἐβλέπομεν. Πλὴν τὸ ζήτημα εἶναι, ἂν ὑπάρχῃ ἡ ψυχὴ καὶ ἂν ζῇ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος. Τί γίνεται, τί θ' ἀπογίνωμεν καὶ ποῦ θὰ εὑρισκώμεθα μετὰ ἑκατὸν ἔτη, χίλια ἔτη, ἐν καιρῷ τέλους τῆς αἰωνιότητος...

— Οἴμοι! τὸ αἰώνιον ζήτημα· ἀνέκαθεν τὸ αὐτὸ καὶ ὅπερ ἅπασαι αἱ θρησκεῖαι ἰσχυρίζονται, ὅτι ἔλυσαν. Εἶναι δὲ ἡ ὑπερτάτη κραυγὴ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας καὶ ἐν ἅπασι τοῖς λαοῖς. Καὶ οἱ μὲν θεολόγοι βεβαιοῦσιν, ὅτι ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἔλυσε τὸ ζήτημα καὶ ὅτι ἡ ἐπιστήμη σφάλλει, οἱ δὲ σοφοὶ ἀποκρίνονται, ὅτι αὐτοὶ εὑρίσκονται ἐν τῇ ἀληθείᾳ.

— Καὶ ποῖοι λοιπὸν ἔχουσιν ὑπὲρ αὐτῶν τὸ δίκαιον;

— Κατ' ἐμέ ἀμφότεροι πλανῶνται.

Οἱ πρῶτοι δογματικῶς θέτοντες τό ζήτημα διακηρύττουσιν, ὅτι ἔλυσαν αὐτό. Οἱ δεύτεροι, αὐτοτιτλούμενοι ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπιστήμης καὶ οὐδαμῶς ἐξηγοῦντες αὐτό, φαίνονται ἀγνοοῦντες τὴν βάσιν τῆς ἀληθείας. Ἀρκοῦνται δὲ λέγοντες ἡμῖν ὅτι δέον νὰ ὦμεν εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ὑλικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος ἐπισφραγίζοντες τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν τῶν ἀπογόνων μας. Ἡ ἐξασφάλισις τῆς παρούσης ζωῆς καὶ ἡ ἐπικράτησις τῆς δικαιοσύνης εἶναι τὸ πᾶν δι' αὐτούς, ἀφοῦ μετὰ θάνατον δὲν θὰ ζήσωμεν, ἀφοῦ μέλλον δὲν ὑπάρχει. Περὶ τῆς δυνάμεως τῆς σκέψεως φρονοῦσιν ὅτι δὲν εἶναι ἄλλο ἢ μία λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου, ἥτις ἐξαφανίζεται μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς καὶ διαθηλοῦσιν, ὅτι ἡ θετικὴ ἐπιστήμη οὐδὲν δύναται ν' ἀναζητήσῃ ἐν τῷ ἐδάφει τούτῳ, ὅπερ πάντοτε ἔσεται αὐτῇ ὅμοιον καὶ ἐσαεὶ ἐπικρατήσῃ τὸ ἄγνωστον.

— Λοιπὸν οὕτως ἀμφότεροι εὑρίσκονται ἐν τῇ πλάνῃ;

— Ναί. Οὗτοι μὲν πιστεύουσι τὰ πάντα γινώσκοντες, ἐνῷ ἀγνοοῦσι παντελῶς τὰ πάντα· ἐκεῖνοι δὲ ὀλίγων ἐπίστανται καὶ δὲν φαντάζονται, ὅτι ἡ ἐπιστήμη δύναται καὶ ἀπωτέρω νὰ βαδίσῃ. Ἐὰν δὲ λάβωμεν τὰς δοξασίας αὐτῶν ἐν συνόλῳ, βλέπομεν ὅτι οἱ πιστεύοντες εἰσὶν ἁπλοῖ πεφωτισμένοι, ἀποδεχόμενοι τὰ πάντα ἀναποδείκτως· οἱ δὲ ἐπιστημονικοὶ εἰσὶν ἄθεοι καὶ ὑλισταὶ πλέον ἢ ἧττον πεπεισμένοι. Ὥστε τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ ὡς ἀστρονόμος, δὲν εὑρίσκω οὔτε παρὰ τοῖς μέν, οὔτε παρὰ τοῖς δέ.

Σημειώσατε δὲ καλῶς τοῦτο:

Ἐὰν αἱ θετικαὶ ἐπιστῆμαι ἡ παρατήρησις ἡ μελέτη τῶν φαινομένων, δὲν γνωρίζουσι ποτὲ ἡμῖν τίποτε περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, οὐδὲν οὐδέποτε θὰ μάθωμεν ὡσαύτως, καθόσον ἂς τὸ ἐπαναλάβωμεν καὶ ἤδη, μόνον ὅ,τι ἔμαθέ τις, δύναται καὶ νὰ γνωρίζῃ. Ὑπερφυσικὴ ἀποκάλυψις οὐδαμοῦ οὐδαμόσε χωρεῖ. Εἴτε ὁ Μωϋσῆς εἴτε ὁ Ἰησοῦς ἢ ὁ Μωάμεθ, ὁ Βραχμᾶς ὁ Βούδδας, ὁ Κονφούκιος, ὁ Πλάτων ἢ οἱοσδήποτε ἐμπνευσμένος βεβαιοῖ ἡμᾶς ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃ, εἷς ἐχέφρων ἀνὴρ δὲν δύναται ν' ἀποδεχθῇ ἢ ὅσας βεβαιώσεις θεωρεῖ συμφώνους πρὸς τὰς πεποιθήσεις καὶ γνώσεις αὐτοῦ. Ἐὰν δὲν τῷ φανῶσιν ἀποδεκταί δὲν θὰ τὰς ἀποδεχθῇ καὶ τοῦτο φυσικῶς, διότι δι' οἱανδήποτε βεβαίωσιν, δέον αὕτη νὰ προέρχεται ὑπὸ ἀρχῆς ἀποδεκτῆς ὑπὸ τοῦ λογικοῦ. Ὥστε ἀναντιρρήτως τὸ λογικὸν κρίνει ἐν τέλει καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἡ πεφωτισμένη κρίσις δὲν εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἀμαθοῦς κρίσεως. Ἐὰν δὲ καὶ νῦν παρουσιασθῇ θεολόγος τις ὅστις τολμήσῃ νὰ μᾶς διδάξῃ, ὡς ἔπραττον ἐπὶ τόσους αἰῶνας ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶναι θόλος ἀστερόεις, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου βασιλεύει ἡ Ἁγία Τριάς, περικυκλωμένη ἀπὸ ἀγγέλους καὶ ἁγίους καὶ ὅτι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν μεταβαίνουσιν ἐκεῖ μετὰ θάνατον, ἢ εἰς τὴν κόλασιν ἢ τὸ καθαρτήριον, δὲν θὰ τὸ παραδεχθῶμεν ἤδη διότι γνωρίζομεν τί ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ ποῦ ἔγκεινται αἱ τιμωρίαι των θνητῶν.

Αἱ ἰδέαι καὶ δοξασίαι ἡμῶν δέον πρὸ παντὸς νὰ συμφωνῶσι πρὸς τὴν ἀποδεδειγμένην ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν. Αἱ περὶ γεωλογίας καὶ ἀνθρωπολογίας παλαιαὶ πεποιθήσεις ἀπεσκορακίσθησαν τὴν σήμερον. Ἀλλὰ πῶς ἡ ψυχὴ λειτουργεῖ; Ἰδοὺ ἤδη τὸ ζήτημα.

— Ἐὰν μοὶ καθαρίσητε τοῦτο, διέκοψεν ὁ δόκτωρ, θὰ σᾶς ἀνεγείρω ἀνδριάντα.

— Γνωρίζετε ὅπως ἐγώ, ἴσως δὲ καὶ καλείτερον, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀστρονόμος, ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς κατέχει μέγιστον μέρος ἐν τῇ δημιουργίᾳ τοῦ παντός. Ἠλεκτρικὴ δέ τις ἀτμόσφαιρα μᾶς περιβάλλει. Τὸ νευρικὸν σύστημα δὲν περιορίζεται εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἡμῶν, τὸν μυελόν, τὰ νεῦρα μας, ἀλλὰ ἀκτινοβολεῖ πέριξ ἡμῶν. Ἡ σκέψις ἐνεργεῖ ἐξ ἀποστάσεως, οὐχὶ δὲ μόνον μετὰ τῆς φωνῆς καὶ τοῦ βλέμματος ἡμῶν, ἀλλ' ἔτι μακρότερον καὶ ἐν σιγῇ. Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐδρεύει ἐντὸς ἀστρικοῦ σώματος, δυναμένη ν' ἀποσπασθῇ τοῦ γηΐνου αὐτῆς σώματος. Δὲν ἐξηγήσατε ποτὲ τὰς συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας, αἵτινες εἰσὶ ψυχικαὶ ἐξ ἀποστάσεως ἐκδηλώσεις, ἁρμονίαι καὶ κακοφωνίαι τῶν παλμῶν;

Καὶ τὰς προαισθήσεις τὰ προαγγελτικὰ ὄνειρα, τὰ ψυχικὰ φαινόμενα καὶ τὴν τηλεπάθειαν;

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἕλξεως τῶν αἰσθητικῶν δυνάμεων καὶ θελήσεων, τοῦ διαπεραστοῦ τῶν συνειδήσεων, θέλει εἶσθαι κατὰ τὸν προσεχῆ αἰῶνα πολὺ πλέον καὶ διαφορετικώτερον σημαντικωτέρα καὶ γόνιμος ἢ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Νεύτωνος διὰ τὰ οὐράνια σώματα. Καὶ οὕτω θὰ ἱδρυθῇ κλάδος σπουδαῖος τῆς ἐπιστημονικῆς ψυχολογίας.

Ἡ ἐπιστήμη βαθμηδὸν ἀποκαθαίρεται.

Τὸ ψυχικὸν ὃν θ' ἀναπτυχθῇ ἐν τῇ προόδῳ τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ γνῶθι αὐτόν ὡς συμβαίνει καὶ ἐν τῷ φυσικῷ ὄντι. Ἀνοίξατε τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς γεωλογίας τῆς Γῆς. Πρῶτον ἔλαμψε τὸ φῶς, χωρὶς οὔτε εἷς ὀφθαλμὸς ν' ἀνοιχθῇ, ἵνα ἴδῃ αὐτό. Μετὰ χελιάδας δὲ αἰώνων τὸ ὀπτικὸν νεῦρον, ἀμυδρὸν καὶ ἀτελές, ἄμορφον, σχεδὸν

ἀναίσθητον, τοῦ τριλοβίτου, ἐξεδηλώθη, ἀνεπαισθήτως δὲ βαθμηδὸν ἐφωτίσθη, ἐκαθαρίσθη, ἐτελειοποιήθη, ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν κρυσταλλώδη διαφάνειαν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀφθαλμοῦ καὶ τὴν ὀπτικὴν αὐτοῦ δύναμιν. Τί λοιπὸν τοῦτο δηλοῖ ἢ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἡμῶν εἶναι εἰσέτι ζωώδης, ἡ δὲ ψυχικὴ ἡμῶν ὑπόστασις μόλις ἀφυπνίζεται; Αἰσθάνεται ἑαυτήν, ἀναζητεῖ, ὀνειροπολεῖ. Εἶναι ὀφθαλμὸς ἐσωτερικός, βραδύνων νὰ ὑποτυπωθῇ καὶ προπλασθῇ, εὑρισκόμενος ἔτι εἰς τυφλώδη κατάστασιν, ἀλλ' ὅστις ὅμως ἀναζητεῖ καὶ θέλει τὸ φῶς. Οὕτω δὲ βαθμηδὸν θὰ ξαίνῃ τελειοποιούμενος ἀδιακόπως καὶ τότε θὰ ἠξεύρῃ τις ποῦ εὑρίσκεται. Ἐν τούτοις ἀπιστῶμεν πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὴν ἐπιφάνειαν, καθόσον ἴσως ὑποκρύπτουσιν αὗται τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην

— Καὶ ἐν τούτοις, νομίζει τις, ὅτι ἡ διανοητικὴ ἡμῶν δύναμις γεννᾶται μετὰ τοῦ σώματος καὶ ἀποθνήσκει μετ' αὐτοῦ.

— Εἶναι πλάνη. Ἐὰν ἡ κάμπη ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ, θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι ἀποθνήσκει ἐν τῇ νεκρομόρφῳ σινδόνῃ τῆς χρυσαλίδος. Δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ, ὅτι αὕτη καὶ ἡ χρυσαλὶς εἰσὶν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὄν.

Διατείνεσθε, ὅτι τὸ πᾶν περιφέρεται εἰς ὅ,τι βλέπομεν. Τότε πρὸς τί τὸ πνεῦμα, ὁ συλλογισμός, ἡ συνεννόησις, τὸ λογικόν; εἰξεύρετε τί ἡμεῖς ἐν τῇ φυσικῇ ἰδίᾳ βλέπομεν, ἐν τῇ διατάξει τοῦ φωτός;

Οὐδέν! ἢ σχεδὸν οὐδέν.

Οἱ αἰθέριοι κραδασμοί, οἱ πλήττοντες τὸν ἀμφισβηστροειδῆ χιτῶνα τοῦ ὀφθαλμοῦ ἡμῶν καὶ αἰσθανόμενοι ὑπὸ τοῦ ὀπτικοῦ ἡμῶν ὀργάνου, περιλαμβάνονται μεταξὺ δύο πολὺ συνεσφιγμένων ὁρίων. Γνωρίζετε δέ ὅτι ἐν τῷ ἡλιακῷ φάσματι ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ εἰς τὸ ἰῶδες πᾶσαι αἱ ὁραταὶ ἀκτῖνες τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀφθαλμῷ, συμπεριλαμβάνονται ἐν τῷ φάσματι τούτῳ; Γνωρίζετε ὡσαύτως, ὅτι αἱ ἀκτῖνες ἐξακολουθοῦσι καὶ πέραν τοῦ ἰώδους ὡς καὶ πέραν τοῦ ἐρυθροῦ; ὅτι αἱ πρῶται, ἀόρατοι ἡμῖν, ἀλλὰ μεγάλην χημικὴν δύναμιν ἔχουσαι, εἰσὶν ὁραταὶ τῷ φωτογραφικῷ ὀφθαλμῷ καὶ ὅτι ἐφωτογραφήθησαν μετὰ τῶν φασματικῶν αὐτῶν γραμμῶν, ὡς καὶ ὅτι αἱ δεύτεραι ἐξ ἴσου ἀόρατοι ἡμῖν, εἰσὶ θερμογόνοι καὶ ἐφωτογραφήθησαν ἐπίσης τῇ βοηθείᾳ τοῦ βολομέτρου; Ὥστε, ὦμεν νῦν λογικοὶ καὶ ἀποδεχθῶμεν, ὅτι ὁ ὁρατὸς κόσμος πόρρω ἀπέχει τοῦ ν' ἀναπαριστᾷ τὸν πραγματικὸν κόσμον. Ἰδού, ἓν φάσμα, παρατηρήσατε καλῶς· ἡ λευκὴ εἰς τὸ μέσον ζώνη διακρίνεται μόνον· αἱ λοιπαὶ εἰσὶν ἀόρατοι τῷ ὀφθαλμῷ ἡμῶν.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*)

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΥΤΟΥ

(*Συνέχεια καὶ τέλος*)

Ὅθεν παρατηροῦντες ταῦτα καθ' ὅλας τὰς φάσεις τῆς νέας των ὑπάρξεως, σχετικῶς πρὸς τὴν θέσιν, ἣν ἔσχον ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ εἶδος τοῦ θανάτου των, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἕξεις των ὡς ἀνθρώπων, λαμβάνομεν ἰδέαν ἂν οὐχὶ πλήρη, τοὐλάχιστον ἀρκούντως ἀκριβῆ τοῦ ἀοράτου κόσμου, ὅπως δυνηθῶμεν νὰ ἐννοήσωμεν τὴν μέλλουσαν κατάστασίν μας καὶ προδιαγνώσωμεν τὴν εὐάρεστον ἢ δυσάρεστον τύχην ἥτις μᾶς ἀναμένει. Τὰ ληφθέντα διδάγματα ὑπὸ τῶν ὑψηλῆς τάξεως Πνευμάτων ἐφ' ὅλων τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ἐνδιαφέρουν τὴν ἀνθρωπότητα, αἱ ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας ἔδωκαν εἰς τὰς γενομένας αὐτοῖς ἐρωτήσεις, πάντα ταῦτα συλλεγέντα καὶ συναρμολογηθέντα ἐπιμελῶς ἀπετέλεσαν ὁλόκληρον ἐπιστήμην, ὁλόκληρον ἠθικὴν καὶ φιλοσοφικὴν διδασκαλίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Πνευματισμός. Ἑπομένως ὁ Πνευματισμὸς εἶνε ἡ ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῆς διδαχῆς τῶν Πνευμάτων βασιζομένη διδασκαλία.

Ὡς εἴδομεν, ὁ Πνευματισμὸς ἔσχε τὴν ἀφετηρίαν του ἐν τῷ φαινομένῳ τῶν στρεφομένων ἢ μετακινουμένων τραπεζῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ γεγονότα ταῦτα ἐλάλουν μᾶλλον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ εἰς τὴν διάνοιαν καὶ ἐξήγειρον πλείονα περιέργειαν ἢ αἴσθημα, τῆς περιεργείας ἱκανοποιηθείσης, τό πρὸς αὐτὰ ἐνδιαφέρον ἠλαττοῦτο τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ ὀλιγώτερον ὁ κόσμος ἐνόει αὐτά. Ἀλλ' ὁπόταν ἡ θεωρία ἤρξατο ἐξηγοῦσα τὴν αἰτίαν αὐτῶν· ὅταν οἱ καταγινόμενοι εἶδον, ὅτι ἐκ τῶν στρεφομένων τραπεζίων, προέκυπτεν ὁλόκληρος ἠθικὴ διδασκολία, διαλύουσα τὰς ἀγωνίας τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἱκανοποιοῦσα τοὺς πόθους, οἵτινες εἶχον ἀφεθῇ ἐν τῇ ἀοριστίᾳ ὑπὸ ἀτελῶν περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος διδασκάλων, οἱ μᾶλλον ἐμβριθεῖς καὶ σπουδαῖοι ἀπεδέχθησαν τὴν νέαν διδασκαλίαν ὡς τι εὐεργέτημα, καὶ ἔκτοτε, ἀντὶ νὰ παρακμάσῃ αὕτη καὶ νὰ σβεσθῇ, τοὐναντίον ἔκτοτε ἐξηπλώθη μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος· καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν, προσεκτήσατο ἁπανταχοῦ τῆς γῆς, καὶ μάλιστα μετοξὺ τῶν εὐπαιδεύτων ἀνθρώπων, ἀπειραρίθμους ὀπαδούς, οἱ ὁποῖοι αὐξάνουν καθ' ἑκάστην ἐν καταπληκτικῇ ἀναλογίᾳ, εἰς τρόπον ὥστε δύνατάι τις νὰ εἴπῃ σήμερον, ὅτι ὁ Πνευματισμὸς ἀπέκτησεν ἀστικὰ δικαιώματα· ἑδράζεται δὲ ἐπὶ βάσεων, αἵτινες καταφρονοῦσι τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀντιπάλων του, πολὺ ἢ ὀλίγον ἐνδιαφερομένων νὰ τὸν καταπολεμήσουν, καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶναι, ὅτι αἱ ἐπικρί-

σεις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐπεβράδυναν τὴν πορείαν του:

Ὁ Πνευματισμὸς ἐν τούτοις οὐδαμῶς εἶναι ἀνακάλυψις. Τὰ γεγονότα καὶ αἱ ἀρχαὶ, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἀφανίζονται εἰς τὴν σκοτίαν τῶν χρόνων, διότι εὑρίσκει τις τὰ ἴχνη αὐτῶν εἰς τὰς πεποιθήσεις ὅλων τῶν λαῶν, εἰς ὅλας τὰς θρησκείας, εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἐθνικῶν καὶ χριστιανῶν συγγραφέων· ἀλλὰ τὰ γεγονότα, ἀτελῶς παρατηρηθέντα, ἡρμηνεύθησαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ τὰς δεισιδαίμονας ἰδέας τῆς ἀμαθείας καὶ δὲν συνήχθησαν ἐξ αὐτῶν τὰ δέοντα πορίσματα.

Πράγματι ὁ Πνευματισμὸς βασίζεται ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν Πνευμάτων· ἐπειδὴ δὲ τὰ Πνεύματα δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀφ' ὅτου ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ὑπάρχουν καὶ Πνεύματα. Ὁ Πνευματισμὸς δὲν ἀνεκάλυψε ταῦτα, οὐδὲ τὰ ἐπενόησεν. Ἂν αἱ ψυχαὶ ἢ τὰ Πνεύματα δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τοὺς ζῶντας, ὀφείλομεν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι τοῦτο εἶναι τι φυσικὸν καὶ κατὰ συνέπειαν εἰς πᾶσαν ἐποχὴν θὰ ἔγιναν ἐμφανίσεις· ὅθεν εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ παντοῦ εὑρίσκει τις τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἐμφανίσεων τούτων, ἐξ ὧν βρίθουσι πρὸ πάντων αἱ βιβλικαὶ παραδόσεις.

Ἔργον νεώτερον εἶναι ἡ λογικὴ ἐξήγησις τῶν γεγονότων, ἡ πληρεστέρα γνῶσις τῆς φύσεως τῶν Πνευμάτων, τοῦ προορισμοῦ καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας αὐτῶν, ἡ ἀποκάλυψις τῆς μελλούσης ἡμῶν καταστάσεως, τέλος ἡ εἰς ἐπιστήμην καὶ φιλοσοφικὴν διδασκαλίαν σύμπηξις πασῶν τῶν κεκτημένων πνευματικῶν γνώσεων. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον τὴν ἀρχήν, οἱ νεώτεροι τὰς λεπτομερείας. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἡ σπουδὴ τῶν φαινομένων τούτων ἦτο τὸ προνόμιον ἑνίων τάξεων, αἵτινες ἀπεκάλυπτον ταῦτα εἰς μόνους τοὺς εἰς τὰ μυστήρια των μυωμένους· κατὰ τὸν μεσαιῶνα, οἱ εἰς τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀσχολούμενοι ἐθεωροῦντο ὡς μάγοι καὶ ἐκαίοντο· ἀλλὰ σήμερον δὲν ὑπάρχουν μυστήρια, δὲν καίεται πλέον οὐδεὶς· ὅλα φέρονται εἰς φῶς ἀνενδοιάστως, καὶ ἕκαστος δύναται νὰ φωτισθῇ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἀκόμη ,διότι οἱ μεσάζοντες εὑρίσκονται παντοῦ.

Τὸ δόγμα ὅπερ διδάσκουσι τὰ Πνεύματα, δὲν ἔχει οὐδὲν τὸ νέον· εὑρίσκεται ἐν μέρει παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν Ἰνδῶν, Αἰγυπτίων καὶ Ἑλλήνων φιλοσόφων, ὁλόκληρον δὲ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Πνευματισμὸς ἔρχεται νὰ ἐπικυρώσῃ διὰ νέων μαρτυριῶν, νὰ ἀποδείξῃ διὰ γεγονότων, ἀληθείας παρορασθείσας ἢ κακῶς ἐννοηθείσας, νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ἔννοιαν ἐκείνας, αἵτινες κακῶς ἡρμηνεύθησαν.

Ὁ Πνευματισμός, εἶναι ἀληθές, δὲν διδάσκει τίποτε νέον, ἀλλὰ δὲν εἶναι σπουδαῖον νὰ ἀποδεικνύῃ διὰ τρόπου ψηλαφητοῦ, ἀναμφιρήστου, τὴν ὕπαρξιν τῆς ψυχῆς, τὴν τοῦ σώματος ἐπίζησιν αὐτῆς, τὴν μετὰ θάνατον ἀτομικότητά της, τὴν ἀθανασίαν της, τὰς μελλούσας ποινὰς καὶ ἀμοιβάς; Πόσοι ἄνθρωποι πιστεύουν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα; ἀλλὰ πιστεύουν μὲ ἀόριστόν τινα ὑστεροβουλίαν ἀβεβαιότητος καὶ λέγουσιν ἐν τοῖς μυχίοις αὐτῶν: «Ἂν μολαταῦτα δὲν εἶχον οὕτω τὰ πράγματα!» Πόσοι ἤχθησαν εἰς τὴν ἀπιστίαν, διότι παρεστάθη αὐτοῖς τὸ μέλλον ὑπὸ ὄψιν, τὴν ὁποίαν ἠδυνάτει νὰ παραδεχθῇ τὸ λογικόν των! Εἶναι μικρὸν λοιπὸν ὁ κλονιζόμενος πιστὸς νὰ εἰμπορῇ νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτόν: «Τώρα εἶμαι βέβαιος!» ὁ τυφλὸς νὰ ἐπαναβλέπῃ τὸ φῶς; Διὰ τῶν γεγονότων καὶ τῆς λογικῆς του, ὁ Πνευματισμὸς ἔρχεται νὰ διαλύσῃ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀμφιβολίας καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν πίστιν τὸν ἀποπλανηθέντα αὐτῆς· ἀποκαλύπτων ἡμῖν τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἀοράτου κόσμου, ὅστις περιστοιχίζει ἡμᾶς καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ζῶμεν χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύωμεν, γνωρίζει ἡμῖν, διὰ τοῦ παραδείγματος τῶν ὅσων ἔζησαν, τὰς συνθήκας τῆς μελλούσης ἡμῶν εὐτυχίας ἢ δυστυχίας· μᾶς ἐξηγεῖ τὴν αἰτίαν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ταλαιπωριῶν μας καὶ τὸ μέσον πρὸς καταπραΰνσιν αὐτῶν. Ἡ διάδοσίς του θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα ἀναπόφευκτον τὴν καταστροφὴν τῶν ὑλιστικῶν δοξασιῶν, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀντίσχωσιν εἰς τὴν λογικὴν ἐνέργειαν. Ὁ ἄνθρωπος, πειθόμενος περὶ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς μελλούσης αὐτοῦ ὑπάρξεως, ἥτις εἶναι αἰωνία, παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ ἐπιγείου βίου, ὅστις εἶναι τοσοῦτον βραχύς καὶ ἐξυψοῦται διὰ τῆς διανοίας ὑπεράνω τῶν χαμαιζήλων ἀνθρωπίνων λογισμῶν· γνωρίζων τὴν αἰτίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῶν ταλαιπωριῶν του, ὑποφέρει ταύτας μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως, διότι γνώσκει, ὅτι αὗται εἶναι μέσον, ὅπως φθάσῃ εἰς θέσιν καλητέραν. Τὸ παράδειγμα ἐκείνων, οἵτινες ἔρχονται ἐκ τοῦ ὑπερτυμβίου κόσμου, ἵνα περιγράψωσι τὰς τέρψεις ἢ τὰς θλίψεις αὐτῶν, ἀποδεικνύει τὴν πραγματικότητα τῆς μελλούσης ζωῆς, ἀποδεικνύει ἐνταυτῷ, ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ οὐδεμίαν κακίαν ἀφίνει ἀτιμώρητον καὶ οὐδεμίαν ἀρετὴν ἀβράβευτον. Προσθέσωμεν τέλος, ὅτι αἱ ἐπικοινωνίαι αἱ μετὰ τῶν πεφιλημένων ὄντων, τὰ ὁποῖα ἀπωλέσαμεν, προσπορίζουσι γλυκεῖαν παραμυθίαν, ἀποδεικνύουσαι, ὅτι ὄχι μόνον ὑπάρχουσι ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἀφίστανται ἡμῶν ὀλιγώτερον παρὰ ἐὰν ἔζων καὶ εὑρίσκοντο εἰς ξένην χώραν.

Ἐν συνόψει, ὁ Πνευματισμὸς ἡδύνει τὴν πικρίαν τῶν βιωτικῶν θλίψεων, κατευνάζει τὰς ἀπελπισίας καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, διαλύει τὰς ἀμφιβολίας καὶ τοὺς περὶ τοῦ μέλλοντος φόβους, ἀποσοβεῖ τὴν σκέψιν τῆς τερματίσεως τοῦ βίου διὰ τῆς αὐτοκτονίας· δι' αὐτὸ τοῦτο δὲ καθιστᾷ εὐτυχεῖς τοὺς ἀσπαζομένους αὐτόν, καὶ εἰς τοῦτο

ἔγκειται τὸ μέγα μυστήριον τῆς ταχείας διαδόσεώς του.

Ὑπὸ θρησκευτικὴν ἔποψιν, ὁ Πνευματισμὸς ἔχει ὡς βάσιν τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας ὅλων τῶν θρησκευμάτων: τὸν Θεόν, τὴν ψυχήν, τὰς μελλούσας τιμωρίας καὶ ἀμοιβάς· ἀλλ' εἶναι ἀνεξάρτητος πάσης ἰδιαιτέρας λατρείας. Σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς ἀρνουμένους ἢ ἀμφιβάλλοντας, ὅτι ἡ ψυχὴ ὑπάρχει, ὅτι ἐπιζῇ τοῦ σώματος· ὅτι ὑφίσταται μετὰ θάνατον τὰς συνεπείας τῶν καλῶν ἢ κακῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα ἐποίησε κατὰ τὸν ἐνσώματον βίον· ταῦτα δὲ εἶναι δοξασίαι ὅλων τῶν θρησκευμάτων.

Ὡς πίστις εἰς τὰ Πνεύματα, εἶναι ἐπίσης σύμφωνος πρὸς ὅλα τὰ θρησκεύματα καθὼς καὶ πρὸς ὅλους τοὺς λαούς, ἀφοῦ παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ὑπάρχουν ψυχαὶ ἢ Πνεύματα, αἱ δὲ ἐμφανίσεις καὶ παντοιότροποι ἐκδηλώσεις ἔλαβον χώραν κατὰ πάντα χρόνον, καὶ ἡ περὶ αὐτῶν διήγησις εὕρηται εἰς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς θρησκείας. Δύναταί τις λοιπὸν νὰ ἦναι ὀρθόδοξος ἢ καθολικός, διαμαρτυρόμενος, ἰουδαῖος ἢ μουσουλμάνος καὶ νὰ πιστεύῃ εἰς τὰς παντοειδεῖς ἐκδηλώσεις τῶν Πνευμάτων, κατὰ συνέπειαν δὲ νὰ ἦναι Πνευματιστής· ἀπόδειξις τούτου εἶναι, ὅτι ὁ Πνευματισμὸς ἔχει ὀπαδοὺς ἐξ ὅλων τῶν θρησκευτικῶν αἱρέσεων.

Ὑπὸ ἔποψιν ἠθικῆς, ὁ Πνευματισμὸς εἶναι κατ' οὐσίαν χριστιανικός, καθ' ὅσον ἡ ἠθική, τὴν ὁποίαν διδάσκει δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἐφαρμογὴ τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἥτις εἶναι ἡ ἀγνοτέρα πασῶν καὶ τῆς ὁποίας ἡ ὑπεροχὴ παρ' οὐδενὸς ἀμφισβητεῖται· τεκμήριον προφανές, ὅτι εἶναι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ μήν, ἡ ἠθικὴ εἶναι χρῆμα κοινόν.

Ὁ Πνευματισμὸς ὢν ἀνεξάρτητος παντὸς εἴδους λατρείας, μὴ προδιαγράφων καμμίαν τοιαύτην καὶ μὴ ἀσχολούμενος περὶ τὰ ἰδιαίτερα δόγματα, δὲν εἶναι εἰδικὴ θρησκεία, διότι δὲν ἔχει οὔτε ἱερεῖς οὔτε ναοὺς ἰδίους. Εἰς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτόν, ἂν καλῶς ποιῶσιν ἀκολουθοῦντες τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα θρησκευτικὴν ἄσκησιν, ἀποκρίνεται: Ἐὰν νομίζετε τὴν συνείδησίν σας ὑποχρεωμένην πρὸς τοῦτο, πράττετέ το: ὁ Θεὸς λαμβάνει πάντοτε ὑπ' ὄψει τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν. Ἐν ἑνὶ λόγῳ, εἰς οὐδένα ἐπιβάλλεται, δὲν ἀποτείνεται εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν πίστιν, οὐδ' εἰς οὓς ἡ πίστις αὕτη ἐπαρκεῖ, ἀλλ' εἰς τὴν πολυάριθμον, τὴν μεγάλην κατηγορίαν τῶν ἀμφερρόπων καὶ τῶν ἀπίστων· δὲν ἀφαιρεῖ δὲ τούτους ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἔχουν χωρισθῆ ταύτης ἠθικῶς καθ' ὁλοκληρίαν ἢ ἐν μέρει. . τοὺς βοηθεῖ νὰ διανύσωσι τὰ τρία τέταρτα τῆς ὁδοῦ ὅπως εἰσέλθουν εἰς αὐτήν· τὰ λοιπὰ δὲ εἶναι ἔργον ταύτης.

Ὁ Πνευματισμὸς πολεμεῖ, εἶναι ἀληθές, μερικὰς δοξασίας, ὡς τὴν αἰωνιότητα τῶν βασάνων, τὸ ὑλικὸν πῦρ τοῦ ἅδου, τὴν προσωπικότητα τοῦ διαβόλου, κτλ. ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαιον, ὅτι αἱ δοξασίαι αὗται, ὡς ἀπόλυτοι ἐπιβαλλόμεναι, ἐγέννησαν ἀπίστους εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ γεννῶσι καθ' ἑκάστην τοιούτους; Ἂν ὁ Πνευματισμός, δίδων τῶν δογμάτων τούτων καὶ ἑτέρων τινῶν ἔλλογον ἑρμηνείαν, ἐπανοφέρει εἰς τὴν πίστιν τοὺς ἐγκαταλιμπάνοντας αὐτήν, δὲν προσφέρει ἐκδούλευσιν εἰς τὴν θρησκείαν; Ὅθεν σεβάσμιός τις ἐκκλησιαστικὸς ἔλεγεν, ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο: «Διὰ τοῦ Πνευματισμοῦ διδάσκεταί τις νὰ πιστεύῃ εἰς κάτι τι· ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ, προτιμώτερον εἶναι νὰ πιστεύῃ τις εἰς κάτι τι, παρὰ νὰ μὴν πιστεύῃ εἰς τίποτε ἀπολύτως».

Ἐπειδὴ τὰ Πνεύματα δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ αἱ ψυχαί, δὲν δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ τὰ Πνεύματα, χωρὶς ν' ἀρνηθῇ τὴν ψυχήν. Τῶν ψυχῶν ἢ Πνευμάτων παραδεκτῶν γενομένων, τὸ ζήτημα ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἁπλουστέραν αὐτοῦ ἔκφρασιν, ἔχει ὡς ἑξῆς: *Αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων δύνανται νὰ ἐπικοινωνῶσι μὲ τοὺς ζῶντας*; Ὁ Πνευματισμὸς ἀποφαίνεται καταφατικῶς, ἀποδεικνύων τὸν ἰσχυρισμόν τουδι' ὑλικῶν γεγονότων· τίνα ἀπόδειξιν δύναταί τις νὰ παράσχῃ, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν; Ἂν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὅλαι τοῦ κόσμου αἱ ἀρνήσεις δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ κάμουν, ὥστε νὰ ἔχῃ ἄλλως, διότι τοῦτο δὲν εἶναι οὔτε σύστημα, οὔτε θεωρία, ἀλλὰ νόμος τῆς φύσεως· κατὰ τῶν νόμων δὲ τῆς φύσεως, ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀνίσχυρος· πρέπει ἑκὼν ἄκων νὰ παραδεχθῇ τις τὰς συνεπείας αὐτῶν καὶ νὰ συμμορφώσῃ πρὸς ταύτας τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς ἕξεις του.

Κ. Δ.

ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἕνα βῆμα κάμω 'μπρὸς
καὶ δυὸ βήματα στὰ πίσω,
κι' ἂν σταθῶ κι' ἂν προχωρήσω
Γοργοτρέχει ὁ καιρὸς.

Σκλαβωμένη τὴ καρδιὰ
ἔχω πάντα στὴν Ἀλήθεια.
κι' ἡ Σειρῆνα ἡ Συνήθεια
ἀπ' τὴν ἄλλη τὴ μεριὰ

Στὴ θερμὴ της ἀγκαλιὰ
νὰ μὲ σφίξῃ μὲ προσμένει.
κι' ἡ ψυχὴ μου ἀρωσταίνει
ἀπ' τὴν μαύρη της σκλαβιὰ

Ὦ καθῆκον μου σκληρὸ!
γιατὶ μ' ἔχῃς σκλαβωμένο;
τί ὠφελεῖ ποῦ δὲ πεθαίνω
ἄχ! νὰ ζήσω δὲν μπορῶ!

Κ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ἐν Αἰγύπτῳ ἀνεκαλύφθη πρὸ ἀρκετῶν χρόνων τὸ ἀρχαιότερον τῶν περὶ ἰατρικῆς ὑπαρχόντων βιβλίων. Τοῦτο, ἀνῆκον εἰς μίαν βιβλιοθήκην τοῦ Φαραώ, συνεγράφη καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ἰωσὴφ ἦτο ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὁ δὲ πατήρ του Ἰάκωβ εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Τὸ βιβλίον, ἢ μᾶλλον ὁ πάπυρος οὗτος ἐπιγράφεται Κῶδιξ, ἤτοι σύνοψις τῶν κατὰ τῶν ἀσθενειῶν φαρμάκων, εἶνε δὲ οὐχὶ πλῆρες ἰατρικὸν σύγγραμμα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐγχειρίδιον θεραπευτικῆς ἢ φαρμακολογίας.

Τὸ πρῶτον αὐτοῦ κεφάλαιον ἐπιγράφεται. Ὁδηγίαι περὶ τῆς ἐπιθέσεως φαρμάκων ἐφ' οἱουδήποτε μέλους τοῦ σώματος. Ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη δὲν ἦτο ἀμιγὴς δεισιδαιμονιῶν, τούτου ἕνεκεν εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον ὁ συγγραφεὺς τοῦ παπύρου ἐξαίρει τὴν χρησιμότητα τοῦ ἐξορκισμοῦ, καὶ προτρέπει τοὺς θεραπεύοντας νὰ μὴ λησμονῶσιν αὐτόν, ὁσάκις πρόκειται νὰ θέσωσιν ἓν φάρμακον ἐπὶ τοῦ πάσχοντος μέλους ἑνὸς ἀσθενοῦς.

Μετὰ τὰς γενικὰς περὶ ἐξορκισμοῦ ὁδηγίας ἕπεται μακρὰ σειρὰ φαρμάκων, τῶν ὁποίων πρέπει νὰ γίνεται χρῆσις κατὰ τὰς διαφόρους ἀσθενείας, καὶ τῶν ὁποίων ὁρίζεται ἡ δόσις. Πρώτη αἰτία πασῶν τῶν ἀσθενειῶν, κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους, εἶνε ἡ κατάχρησις τῆς τροφῆς. Ὅθεν μακρὰ σειρὰ συνταγῶν ὁρίζει τὰ φάρμακα κατὰ τῶν νοσημάτων τῆς κοιλίας, κατὰ τῶν φλεγμονῶν, τῶν ἀποστημάτων, τῶν ἐξοιδημάτων, τῆς ἀρθρίτιδος, τῆς γαστρίτιδος καὶ τὰ λοιπά. Ὁρίζονται δὲ φάρμακα ποῦ μὲν ἐσωτερικὰ καὶ ποῦ ἐξωτερικά.

Μετὰ τὰ νοσήματα τοῦ στομάχου, ὁ ὁποῖος καλεῖται ἐν τῷ παπύρῳ θύρα τῆς καρδίας ἔρχονται τὰ λοιπὰ νοσήματα καὶ προσδιορίζονται τὰ δι' αὐτὰ φάρμακα. Ἀξιοσημείωτον εἶναι τὸ κεφάλαιον περὶ νοσημάτων τῶν ὀφθαλμῶν, διότι εἰς αὐτὸ ἀπαντῶνται πάντα σχεδὸν τὰ νοσήματα, τὰ ὁποῖα περιγράφει ὁ ἡμέτερος Γαληνός. Ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν κατὰ τούτων φαρμάκων συνιστᾶται καὶ ἡ χρῆσις τῆς χολῆς ὡς κολλυρίου, τοῦθ' ὅπερ εὑρίσκεται καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἰατρικήν.

Ἕπεται μακρὸν κεφάλαιον περὶ ἐγκυμοσύνης, λοχίας καὶ γαλουχίας τοῦ νεογνοῦ, ἐν αὐτῷ δὲ ὁρίζονται πάντα τὰ ὠφέλιμα εἰς τὴν μητέρα, τὸ νεογνὸν καὶ τὴν τροφόν. Μεταξὺ ἄλλων ἐν αὐτῷ περιέργων ἀξία μνείας εἶναι ἡ ἑξῆς παρατήρησις περὶ τοῦ βιωσίμου τοῦ νεογνοῦ. Κατὰ τὸν Αἰγύπτιον συγγραφέα, τοῦτο ἐὰν μὲν φωνάξῃ οὐὶ θὰ ζήσῃ, ἐὰν δὲ φωνάξῃ ἄ, θὰ ἀποθάνῃ.

Ἕπειτα ἔρχεται πραγματεία περὶ τῆς καρδίας, ἐκ ταύτης δ' ἐξάγεται, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι μετεχειρίζοντο τὴν ἀκρόασιν διὰ νὰ κρίνουν περὶ τῆς τακτικῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Ἕπεται σειρὰ φαρμάκων περὶ θεραπείας τῶν πασχόντων ἀδένων, τῶν κύστεων καὶ τῆς βρογχοκήλης, ἐνταῦθα δὲ διὰ πρώτην φορὰν ὁρίζεται χειρουργικὴ ἐγχείρησις. Μετά τινας βλαπτικὰς συνταγάς, ὡς περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξερεθισεως ἢ δηλητηριάσεως μιᾶς πληγῆς, περὶ πτώσεως τῆς κόμης, ἔρχονται συνταγαὶ περὶ κατασκευῆς ἀρωμάτων καὶ κοσμητικῶν, τινὰ τῶν ὁποίων ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς κόμης, ὅπως ἐμποδίζεται ἡ λεύκανσις καὶ ἡ πτῶσις αὐτῆς. Μία τῶν συνταγῶν τούτων ἀποδίδεται εἰς τὴν βασίλισσαν Σάχ, μητέρα τοῦ βασιλέως Τεύτα (4 000 ἔτη π. Χ.)

Ἰδιαιτέρας μνείας εἶνε ἄλλη συνταγὴ περὶ βαφῆς τριχῶν διὰ τὸ παράδοξον τῆς κατασκευῆς, ἔχουσα ὡς ἑξῆς: Λάβε ὀνύχιον ὄνου ἑψημένον, ῥάκη λινὰ κοπανισμένα μὲ ἔλαιον, μαῦρον ὄφιν, σκώληκας ἐβρασμένους μὲ ἔλαιον καὶ ποίησον ἀλοιφήν!

Η ΑΣΠΛΑΧΝΗ

Ἤμην μικρὸς ἀκόμη, ὅταν εἶδα
τὴν τρυφερὰν σου ἄσπρη εὐμορφιὰ
ἀλλ' ὅμως ἔδεσ' ὁ πτωχὸς γιὰ σένα
ἕνα μεγάλο πόνο στὴν καρδιὰ
Ὁ πόνος οὗτος μετεβλήθη
ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς καῦμὸ
ἀκόμη κι' εἰς σφοδρὰν ἐπιθυμίαν
εἰς τὸ νὰ θέλω πάντα νὰ θωρῶ,
τὸ παιγνιδιάρικό σου βλέμμα
τὸ γέλοιο σου τὸ ταπεινὸ
ποῦ τόσο χαρωπὰ 'σανε γιὰ μένα
μ' ἄριναν πάλι μοναχό.
νὰ καίγωμαι νὰ λαχταρῶ
μὰ ὅμως νὰ μὴ λησμονῶ,
πῶς ἔχεις τὴν καρδιὰ σκληρά
γιατὶ μ' ἀφίνεις νὰ θρηνῶ.

Ἐκ Κρήτης Εὐστράτ. Ε. Φωτάκης

ΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ

Ἡ ἱστορικὴ πόλις. — Τὰ νέα εὑρήματα — Ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς. — Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἄντρου τῶν Νυμφῶν. — Ποῦ θὰ ἐξακολουθήσουν αἱ ἀνασκαφαί.

Ἔληξαν αἱ παρὰ τὸν Ἰσθμὸν τῆς νήσου ἐνεργηθεῖσαι ἀνασκαφαί. Τὰ πάντα ἤγαγον εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι μόνον μετὰ τὸν 7ον π. Χ. αἰῶνα τὸ μέρος τοῦτο συνῳκίσθη. Καταρρίπτεται ὅθεν τελείως τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἀρχαιοτέρων τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν ἑρμηνευτῶν καὶ ἡ ἐγχώριος παράδοσις ἡ εἰς τὸν Ἀετὸν τὴν Ὀδυσσειακὴν ἀκρόπολιν τοποθετοῦσα.

Τὰ τείχη τοῦ Ἀετοῦ καὶ ἡ ἱστορικὴ πόλις.

Ἐπὶ μακρὸν ἐβασάνισαν ἀρχαιολόγους καὶ ἀρχαιολογοῦντας τὰ ἀρχαῖα τείχη τὰ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἀετοῦ καὶ τῶν βραχωδῶν αὐτοῦ κλιτύων σωζόμενα. Ἄλλοι μὲν ὑπεστήριζαν, ὅτι ἀπετέλουν μέρος τῆς ἀκροπόλεως τοῦ Ὀδυσσέως, ἄλλοι δὲ μᾶλλον τολμηροὶ ὑπέλαβον, ὅτι ἐπ' αὐτῶν εἶχεν ἀνεγερθῆ τὸ ἀνάκτορόν του. Σήμερον ὅμως ἀποδεικνύεται, ὅτι τὰ τείχη ταῦτα πράγματι δὲν ἦσαν πανάρχαια, ὅλως δ' ἀδίκως ἀπεδίδετο εἰς αὐτὰ ἡ ὀνομασία τῶν Κυκλοπείων. Ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Βόλγκραφ ἐρευνηθεῖσα ἔκτασις προσδιώρισε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τὰ ὅρια τῆς ἱστορικῆς πόλεως τῆς κάτωθι τοῦ ὄρους ἀκμασάσης.

Ἀνταποκρίνονται δὲ ταῦτα κάλλιστα μὲ τὸν περίβολον τῶν ἐν λόγῳ τειχῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶνε λίαν εὔλογος ἡ δοξασία, ὅτι συνδέονται μὲ τὴν μικρὰν πόλιν, ἧς πάλιν ἡ ἔκτασις καὶ ἡ τοποθεσία συμφωνεῖ μὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀπολλοδώρου, τοῦ ἀποκαλοῦντος τὰς Ἀλαλκομένας, πολίχνιον τῆς Ἰθάκης, ἐν ἰσθμῷ κείμενον.

Ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ δεξιᾷ τῷ ἀνερχομένῳ τὴν ἀμαξητὴν ὁδὸν ἀπὸ πολλοῦ ἦσαν ἐπίσης γνωστὰ τείχη τῆς αὐτῆς κατασκευῆς μὲ τὰ ἀνωτέρω τὴν πόλιν περικλείοντα. Τὰ τείχη ταῦτα νῦν τείνει νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι ἀνήκουσιν εἰς ναόν, διότι πλησιέστατα αὐτῶν παρὰ τὸ ναΐδριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐν ᾗ πρὸ διετίας ὀρειχάλκινον ἀγαλμάτιον τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῆς λύρας ἀνεκαλύφθη, προήχθη εἰς φῶς μικρὸς ὀρειχάλκινος ἀναθηματικὸς βραχίων καὶ σωρὸς πηλίνων εἰδωλίων ἀκεραίων καὶ μὴ μὲ κεφαλὰς παντοίων θεαινῶν.

Εἴς τινα αὐτῶν εὐκρινῶς ἀνεγνωρίζετο ἡ Ἄρτεμις μετὰ τοῦ ἀπαραιτήτου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς κόσμου καὶ ἡμισελήνου. Περὶ τοῦ ναοῦ τούτου οὐδεὶς τῶν ἱστορικῶν ἢ γεωγράφων ὁμιλεῖ οὐδ' ἐπιγραφή τις μνημονευτικὴ ἐκεῖ ἐτέρωθεν ἀνεκαλύφθη, ὡς ἐκ τῆς μὴ ἀνασκαφῆς τοῦ καλλιεργημένου χώρου, εἰς ὃν περιλαμβάνεται. Ἐν τούτοις παρὰ τὴν ἔλλειψιν ταύτην μαρτυριῶν, δὲν ἀπέχει τις πολὺ τοῦ πραγματικοῦ, φρονῶν ὅτι ὁ ναὸς οὗτος ἐτιμᾶτο ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἡ θεὰ αὕτη κατ' ἐξοχὴν ἐλατρεύετο εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς Βοιωτίας, ἐν ᾗ ἐμυθεύετο ὅτι ἐτέχθη καὶ ἐξ ἧς Ἀλαλκομενηΐς ἐκαλεῖτο. Οὐδόλως λοιπὸν ἀπίθανον νὰ ἐτιμᾶτο καὶ ἐν ταῖς Ἰθακησίαις Ἀλαλκομεναῖς, τοσοῦτον μάλιστα, καθ' ὅσον ἀκούραστος προστάτης τῆς Βασιλικῆς τῆς Ἰθάκης οἰκογενείας ἀείποτε ὑπῆρξε καὶ τὰ νομίσματα τὰ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ἐξαχθέντα φέρουσι τὴν προτομὴν τῆς θεᾶς, ἐπὶ τοῦ ἑνὸς αὐτῶν μέρους.

Ἐκ γείτονος τοῦ ναοῦ θέσεως ἐξωρύχθη ἀκόμη αἰχμὴ βέλους καὶ Β. Δ. αὐτοῦ ἀγγεῖον πήλινον νεωτέρων χρόνων, χρήσιμον πρὸς ἐναπόθεσιν ὑγρῶν.

Τὸ ἄντρον τῶν νυμφῶν

Εὐτυχὴς ἦτο ἡ ἰδέα τοῦ κ. Βόλγκραφ ν' ἀνασκαψῃ καὶ τὸ παρὰ τὴν πόλιν τοῦ Βαθέος ὑφιστάμενον ἄντρον, τὸ ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Thiersch ἐν ἔτει 1831 ἀναγνωρισθὲν ὡς τὸ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ μνημονευόμενον. Τὸ ἄντρον τοῦτο εἶναι ἱερὸν τῶν Νατάδων Νυμφῶν καὶ ἐκ τινος μαρτυρίας τοῦ Ἀρτεμιδώρου παρὰ Στράβωνι μανθάνομεν, ὅτι καὶ μεταγενεστέρως ὑπὸ τῶν Ἰθακησίων ἐτιμᾶτο. Ὁ ἐν Βιέννῃ καθηγητὴς τῆς κλασικῆς ἀρχαιολογίας ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἀνακαλύψει ὀγκόλιθον λελαξευμένον τηρούμενον ἔτι ἐν αὐτῷ καὶ μαρτυροῦντα ἀρχαῖον ἱερόν. Οὐδὲν ὅμως ἕτερον πλὴν τούτου ἐγνωρίζομεν. Ἤδη ἐκ τῆς δικημέρου ἐν τῷ σπηλαίῳ σκαφῆς ἀνεκαλύφθη ἀρχαιότατον ἀγγεῖον ἐκ σχιστολίθου μετ' ἐξωτερικῆς ἐπιχρίσεως, ἐν ὀρυκτὸν (ἀχάτης ἢ χαλκηδόνιος;) καὶ πλεῖστα τεμάχια ἀγγείων ἀναγομένων εἰς διαφόρους ἐποχάς. Δύο ἐξ αὐτῶν συγχάνουσι τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα, ἐν ὅπερ φέρει παράστασιν ἰχθύων καὶ ἕτερον μετ' ἀπεικονίσματος ζῴου. Ἐν τῇ προγενεστέρα ἀνταποκρίσει παρέλειψα ν' ἀναφέρω προσέτι τὴν ἀνεύρεσιν κοίλης σφαίρας καὶ δύο ἑτέρων τεμαχίων Μυκηναϊκῶν ἀγγείων εἰς τὸ Βόρειον μέρος παρὰ τὸν λιμένα «Πόλις».

Αἱ ἀνασκαφαὶ θὰ ἐπαναληφθῶσι μετ' οὐ πολύ, περιοριζόμεναι πλέον εἰς τὸ Νυμφαῖον ἄντρον καὶ εἰς τὸ Βόρειον μέρος τοῦ ἄστεως.

Ν. Π.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΛΕΙΣ

— Διατί συχνάκις ὑπό τινα δενδρῶνα εἶνε μεγαλειτέρα θερμότης ἤ ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ;

— *Διότι ὁ ἀὴρ ἐκεῖ δὲν ἀνανεοῦται καὶ θερμοῦται. Εἶνε δὲ ἐπὶ πλέον κεκορεσμένος ἐξ ὑγρασίας καὶ ἕνεκα τῆς θερμογόνου δυνάμεως, ἣν ἔχουσιν οἱ θερμοὶ ἀτμοὶ περισσότερον τοῦ ἀέρος. ἡ αἴσθησις τῆς θερμότητος εἶνε μεγαλειτέρα. Διὰ τὸν ἀντίθετον δὲ λόγον αἰσθανόμεθα μεγαλείτερον ψῦχος τὸ φθινόπωρον, παρὰ τὰ δάση ἢ ἀλλαχοῦ, διότι ὁ ψυχρὸς ἀὴρ ψύχει τὸ σῶμα.*

— Διατί καταρροιζόμεθα εὐκόλως διασχίζοντες δάσος ἐν καιρῷ νυκτός;

— *Ἕνεκα τῆς ὑγρασίας. Ὁ ὑγρὸς ἀὴρ ἐπιφέρει πολὺ περισσότερον ψύχος ἢ ὁ ξηρὸς τοιοῦτος, δι' ὅπερ καὶ πολὺ περισσότερον ψῦχος αἰσθανόμεθα ἐν ὑγρῷ καιρῷ ἢ ἐν ξηρῷ ἐπίσης ὁ κατάρρους ἐπέρχεται καὶ διότι ὁ ὑγρὸς ἀὴρ ἐνέχει πολυάριθμα μικρόβια. ἅτινα προσβάλλουσι τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα. Ὁ ὑγρὸς ἀὴρ εἰς τὸ Ο φαίνεται πολὺ ψυχρότερος τοῦ ξηροῦ ἀέρος 5⁰ ὑπὲρ τὸ Ο. Τὸ στρῶμα τοῦ ψυχροῦ ἀέρος ὅπερ περιβάλλει τὸ σῶμα, ὑψοῖ μεγάλως τὴν θερμοκρασίαν αὐτοῦ.*

— Διατί καίτοι ἡ θερμοκρασία εἶνε ἄνω τοῦ μηδενός, εὑρίσκεται πολλάκις πάγος ἐν τοῖς λιμνάζουσιν ὕδασι;

— *Διότι ἐὰν ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρὸς καὶ ὁ καιρὸς ξηρός, μετὰ ἀνέμου βορείου, ἡ γηΐνη ἀκτινοβολία ψύχει τὴν γῆν καὶ διενεργεῖται ἐξάτμισις. Ἡ δὲ ἐξάτμισις αὕτη παράγει ἀρκετὸν ψῦχος ἵνα παγώσῃ τὸ ὕδωρ. Ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ, ἔνθα τὸ κλίμα εἶνε ξηρότατον, κατασκευάζουσι πάγον ἐν νυκτί, καὶ δὴ κατ' αὐτὸ τὸ θέρος, αἰωροῦντες κάδον πλήρη ὕδατος. Τοῦτο δὲ διότι ἡ αἰώρισις αὕτη εὐκολύνει τὴν ἐξάτμισιν. Πολλάκις μάλιστα ἡ θερμοκρασία ἐν τοιούτῳ καιρῷ κατέρχεται σχεδὸν τοὺς 10°, ἐνῷ ἀρκεῖ νὰ κατέλθῃ τοὺς 8° ἢ 9° ἵνα ἐπιτευχθῇ ἡ παγοποίησις τοῦ ὕδατος. Ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Μαΐου πήγνηται πολλάκις τὸ ὕδωρ μὲ θερμοκρασίαν 5° ἢ 6° ἄνω τοῦ μηδενός.*

— Δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ἐπιτύχωμεν πάγον διὰ τῆς ἐξατμίσεως;

— *Μάλιστα. Ἂν μεταχειρισθῶμεν ὑγρὰ λίαν ἐξατμιστά, ὡς τὸν αἰθέρα καὶ χλωροῦχον μέθυλον ἐπιτυγχάνομεν τὴν ψύξιν τοῦ ὕδατος μέχρι πήξεως.*

Πρὸς τοῦτο λαμβάνομεν ξύλινον δοχεῖον μεθ' ὕδατος, περιβεβλημένον δι' ὑφάσματος ἐλαφροῦ ἐφ' οὗ χύνομεν τὸ ἐξατμιστὸν ὑγρόν. Οὕτω γενομένης ταχέως τῆς ἐξατμίσεως κατορθοῦται ἡ πῆξις.

Πρὸς τοῦτο μάλιστα κατεσκευάσθησαν καὶ εἰδικὰ μηχανήματα, δι' ὧν μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ πολυδαπάνου θειϊκοῦ αἰθέρος, τὸν μεθυλικὸν αἰθέρα.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Χρωματιστὴ μολυβδὶς διὰ τὰς ὑάλους.

Διὰ τοῦ ἀκολούθου τρόπου δύναταί τις νὰ ἐπιτύχῃ μολυβδίδα χρωματιστήν, διὰ νὰ γράψῃ ἐπὶ τῶν ὑάλων, παραθύρων, φιαλῶν κτλ.

Διαλύσατε ἐν ἐλαφρᾷ πυρᾷ:

Blanc de baleine	100	μέρη
Graisse	75	»
Cire	27	»

Προσθέσατε ἀκολούθως ἀνακατώνοντες.

Minium pulverisé	150	μέρη

Εἶτα χύνετε ἐντὸς τύπων σχήματος χονδρῶν μολυβδίδων καὶ προσθέτετε τὸ χρῶμα τῆς ἐκλογῆς σας.

Ἀλοιφὴ πεπαντική.

Λάβετε:

1 Huile O' olive	100	gram.
2 Axonge	50	»
3 Beurre	50	»
4 Cire jaune	50	»
5 Litharge en poudre	50	»
6 Suif de mouton	50	»
7 Poix noire purifiée	10	»

Διαλύσατε τὸ 2, τὸ 3 καὶ τὸ 4 ἐν τῷ 1, καὶ κατόπιν προσθέσατε τὸ 5. Θὰ ἀποτελεσθῇ μάζα τις μαύρη, ἐν ᾗ ῥίπτετε τὸ 7 καὶ ἀνακατόνετε τὸ ὅλον μίγμα.

Χρῆσις σπόρων μήκωνος.

Εἰς πολλὰ μέρη (προπάντων τῆς Τουρκίας) οἱ σπόροι τῆς παπαρούνας εὑρίσκονται ἐν μεγίστῃ ὑπολήψει, καθόσον πλεῖστ' ὅσα ἐκ τούτων ἐξάγουσι.

Καὶ ἐν πρώτῃς ἐξάγουσιν ἔλαιον, ὅπερ καὶ ἐν Ἀμερικῇ, Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ ἀντικαθιστᾷ τὸ κοινὸν ἔλαιον, τόσον ἐν τῇ βρώσῃ, ὅσον καὶ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, (Σαπωνοποιΐᾳ, Χρωματοποιΐᾳ κτλ.).

Φαίνεται δέ, ὅτι ἡ γεῦσις αὐτοῦ διὰ τῆς μαγειρικῆς τέχνης καθίσταται θαυμαστία, διότι ἐν Ἀνατολῇ κατασκευάζονται πλεῖστα ἐκ τῶν σπόρων τοῦ μήκωνος γλυκίσματα, τσουρέκια καὶ πιρόπια.

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ὅταν μὲ βλέπῃς λυπημένο
μὲ τὴ θωριά σου τὴν ἀχνή
φεγγάρι μου ἀγαπημένο,
Μοῦ βαλσαμώνεις τὴν ψυχή.
Καινούργια νιάτα μοῦ χαρίζεις
ἐλπίδες καὶ παρηγοριά
καὶ 'γάλι, 'γάλι μὲ γυρίζεις
στὰ περασμένα, στὰ παλιά.
Τσελλὴ ἀνόμνησις, Παρθένα
Εἶναι οἱ πρῶτοι οἱ παλμοὶ
μὰ θάδουνε τὰ περασμένα
ἡ λύπαις καὶ οἱ λογισμοί.

Μίλτων Βιτάλης

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Στάθμη τοῦ ὕδατος.

Αἱ διὰ φυσαλίδος στάθμαι τοῦ ὕδατος (νεροζύγι) εἶναι ἐργαλεῖα λεπτὰ καὶ δαπανηρὰ καὶ ἀπαιτοῦσι χρόνον τινὰ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς χρήσεώς των καθόσον μόνον κατὰ μίαν διεύθυνσιν δεικνύουσι τὴν στάθμην τοῦ ὕδατος.

Ἰδού, τοὐναντίον, ἤδη προτείνομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν μικρὸν πρόχειρον μηχάνημα, ἥτοι εὐκολόν τι μέσον, δι' οὗ δύνανται νὰ κατασκευάσωσι στάθμην, δεικνύουσαν τὴν ἰσοπέδωσιν τοῦ ὕδατος καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

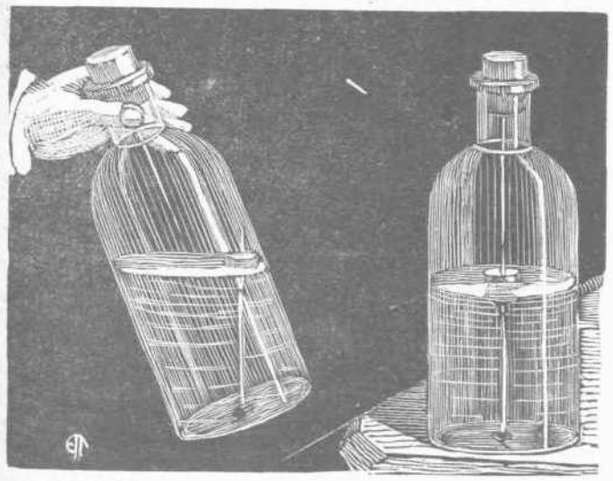

Διαπεράσατε μέ τινα καρφίδα ἕνα φελλὸν καὶ δέσατε νῆμα ἐπὶ κεφαλῆς ταύτης. Εἰσάξατε τὸ ἄκρον ἐν τινι κενῇ φιάλῃ καὶ προσαρμώσατε τῇ βοηθείᾳ ὀλίγου ἱσπανικοῦ κηροῦ τὴν ἑτέραν ἄκραν τοῦ νήματος εἰς τὸ βάθος τῆς φιάλης. Χύσατε ὕδωρ μέχρις ὅτου ὁ φελλὸς πλεύσῃ καὶ τὸ νῆμα τεντωθῇ καλῶς. Ἡ αἰχμὴ τῆς καρφίδος θὰ ἐξέλθῃ τοῦ ὑγροῦ καὶ ὁπόταν τὸ ὕδωρ ἡσυχάσῃ, θὰ λάβῃ διεύθυνσιν σταθεράν. (Δὲν εἶναι ἐπάναγκες ἡ καρφὶς νὰ ᾖ κάθετος). Ἤδη κλείσατε τὴν φιάλην σας μετὰ φελλοῦ ἐντὸς τοῦ ὁποίου διαπερνᾶτε πρότερον μακράν τινα καρφίδα καὶ κανονίσατε τὴν κλίσιν τοῦ φελλοῦ τούτου οὕτως ὥστε, ὁπόταν ἡ φιάλη τίθεται ἐπὶ μαρμάρου ἑστίας (τζακίου) ἥτις συνήθως εἶναι λίαν ὁριζόντειος, ἡ αἰχμὴ τῆς καρφίδος τοῦ πλέοντος φελλοῦ καὶ τῆς μεγάλης καρφίδος ἐπιπώματος νὰ εὑρίσκωνται ἐπακριβῶς ἀπέναντι ἀλλήλων. Οὕτω δὲ κανονίζοντες τὴν στάθμην σας, στερεώσατε τῇ βοηθείᾳ ἱσπανικοῦ κηροῦ τὸν φελλὸν ἐπὶ τῆς ὀπῆς τῆς φιάλης, ἵνα μὴ μετατοπίζεται ἡ καρφίς.

Ἤδη θέλετε νὰ σταθμίσητε ἐπιπλόν τι, ἢ νὰ θέσητε ἀκτῖνα εἰς ὁριζόντειον θέσιν, δὲν ἔχετε ἄλλο νὰ πράξητε ἢ νὰ τοποθετήσητε τὴν φιάλην σας. Καὶ ἐνόσῳ ἡ ὁριζοντιότης δὲν εἶναι ἐντελὴς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἡ αἰχμὴ τοῦ πλέοντος φελλοῦ θ' ἀπέχῃ πλέον ἢ ἧττον ἀπὸ τῆς αἰχμῆς τῆς στερεᾶς καρφίδος, περὶ τῆς ὁποίας θὰ περιγράφῃ κύκλον, ἕως ὅτου ἰσοπεδόσητε τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἵσταται ἡ φιάλη καὶ οὕτως αἱ δύο αἰχμαὶ θὰ ἔλθωσιν ἀπέναντι ἀλλήλων.

Τότε ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι θὰ ἔχετε ὁριζοντειότητα τοὐλάχιστον ἴσην πρὸς τὴν τοῦ μαρμάρου τῆς ἑστίας σας.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Περὶ τοῦ προσώπου.

Εἶνε πλέον πασίγνωστον, ὅτι κυρίως ἡ καλλονὴ τοῦ προσώπου διατηρεῖται πρωτίστως διὰ τῆς καλλονῆς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, διότι οἱ ψυχικοὶ πόνοι, αἱ διηνεκεῖς μέριμναι, θλίψεις, οἱ οἰκογενειακαὶ ἔριδες καὶ τὰ τοιαῦτα οὐσιωδῶς ἀλλοιοῦσι τὸ πρόσωπον.

Πρὸς διατήρησιν δὲ καλοῦ χρώματος αὐτοῦ, ἀπαιτεῖται βίος ἐγκρατὴς καὶ κανονικός, προπάντων δὲ ἐνωρὶς κατάκλησις καὶ ἔγερσις ἐκ τῆς κλίνης.

Ἡ κατάχρησις τοῦ σιδήρου ἐσωτερικῶς ὑπὸ πολλῶν ἀναιμικτῶν, κυρίως βλάπτει ἀντὶ νὰ ὠφελῇ, εἰς τὸν χρωματισμὸν τοῦ προσώπου, τοῦθ' ὅπερ κατορθοῦται διὰ τῆς μεθοδικῆς χρήσεως τοῦ ἀρσενικοῦ ἢ ἀρσενικώδους σιδήρου.

Ἐπίσης καὶ αἱ ὑπερβολικαὶ φροντίδες διὰ τὴν καθαριότητα τοῦ προσώπου, ὡς αἱ συχναὶ πλύσεις εἴτε διὰ καθαροῦ ψυχροῦ ὕδατος, εἴτε διὰ σάπωνος, ὕδατος Κολωνίας καὶ καλλυντικοῦ ὄξους ὁρῶσιν ἐπιβλαβῶς, καθόσον διαλύουσι τὸ ἐλαφρότατον ἐκεῖνο λιπαρὸν ἐπίχρισμα τῆς ἐπιδερμίδος, ὅπερ δίδει αὐτῇ τὴν βελουδοειδῆ αἴσθησιν εἰς τὴν ἁφήν, ἐπιφέρουσι δὲ σὺν τῷ χρόνῳ ἀτροφίαν καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ροδόχροα πρόσωπα.

Αἱ ἔχουσαι τὸ δέρμα ξηρὸν πρέπει νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν λανολίνην, ἥτις ὑγρομετρικὴ οὖσα εἰσχωρεῖ εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ πόρους τοῦ δέρματος, μαλακύνουσα τοῦτο, φράσουσα τὰ ἐπιπόλαια ῥήγματα αὐτοῦ καὶ διαλύουσα τὰ μικρὰ κατ' ἐπιπολὴν λέπια τῆς ἐπιδερμίδος. Τὸν βαρὺν χειμῶνα προτιμᾶτε τὴν γλυκερίνην, διότι δὲν ἐξατμίζεται εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ καθαρισμὸς τοῦ προσώπου νὰ γίνεται δι' ὀλίγου ὕδατος ἢ κάλλιον μαλακοῦ ὑφάσματος ἐμβαπτιζομένου ἐν αὐτῷ, δι' οὗ τρίβετε πρῶτον ἐγκαρσίως καὶ κατ' ἀντίθετον φορὰν τῶν ἀναφαινομένων ρυτίδων ἔπειτα ἡ ρὶς καὶ ὁ πώγων διὰ τῶν ἰδίων ἐπίσης προφυλάξεων. Εἰς τὸ πρὸς πλύσιν ὕδωρ καλὴ εἶνε καὶ ἡ πρόσθεσις ὀλίγου ἀρωματικοῦ ὄξους, ὁσάκις τὸ δέρμα εἶνε γλοιῶδες.

Ἡ κατάχρησις τῆς γλυκερίνης σκληρύνει καὶ παχύνει τὸ δέρμα. Αἱ γυναῖκες καλὸν εἶνε ν' ἀποφεύγωσι τὸν πέπλον (βέλον) διότι βλάπτεται οὐσιωδῶς τὸ πρόσωπον καὶ δὴ ἡ ρὶς.

Γ. Α. Φ.

ΤΟ ΜΠΟΓΑΡΙΝΙ ΣΟΥ!

Τὸ περίφανό σου Μπουγαρίνι
μέσ' τὴν αὐλή σου ἀνθισμένο
μοῦχει ἀνάψει ἕνα καμίνι
στὸ στῆθος μου τὸ πονεμένο.

Ἄχ! πόσο τὸ ζηλεύω σᾶν περνῶ,
τὴ χάρι του ἤθελα νάχα:
Μέσα στὸν κόρφο σου νὰ ἐνυχτῶ.
Μιὰ ὥρα νάμενα μονάχα!

ΜΙΛΤΩΝ ΒΙΤΑΛΗΣ

ΡΩΣΣΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΠΑΡΑ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΤΣΟΥΡΙΑΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Σ' ΕΣΕΝΑ

. . . . . .

. . . . . .

Καὶ τώρα μόνον ὄνειρα σὲ φέρνουνε σιμά μου
κι' αἰσθάνομαι στὸν ὕπνο μου τὴν ἁπαλὴ πνοή σου
χαρᾶς παλμοὶ τρισμύριοι πλημμύρουν τὴν καρδιά μου
καὶ ζωντανὰ γλυκαντηχεῖ στὸ οὖς μου ἡ φωνή σου.

Πιστεύω πλάνα ὄνειρα, ὁποία εἰρωνεία
ξυπνῶ νὰ 'δῶ στὸ πλάγι μου τὰ δυὸ γλυκά σου μάτια.
βλέπω τὸ κῦμα νὰ κτυπᾷ μ' ἀκράτητη μανία.
κι' ἀκούω ἄγριο βοριᾶ, ὅπου σφυρᾷ στὰ ξάρτια.

Σὲ χειμωνιάτικες νυχτιαῖς μέστ' ἄγρια πελάγη
ὅπου τ' ἀστέρια κρυβονται σ' ἀτέλειωτη μαυρίλα
πολλὲς φορὲς αἰσθάνθηκα στὰ στήθη ἀνεμοζάλη
πολλὲς φορὲς τὴν ὄψι σου στὸν ὕπνο μου τὴν εἶδα.

. . . . . .

Καρδιὰ ποῦ τὴν ἐνέκρωσε τῆς θάλασσας τὸ κῦμα.
καρδιὰ ποῦ τὴν μαυρίσανε πόνοι καὶ στεναγμοὶ
ΕΣΥ' πάλιν τῆς λάμπουνες μὲ μία σου ἀκτίνα.
ΕΣΥ' τὴν ἐβαλσάμωσες κι' αἰσθάνεται πῶς ζῇ.

Ἐν τῷ Ὠκεανῷ Δίβριος 1903.

Edimbourg 15 Μαΐου 1904.

ΔΗΜ. Λ. ΜΑΡΟΥΛΗΣ
Πλοίαρχος

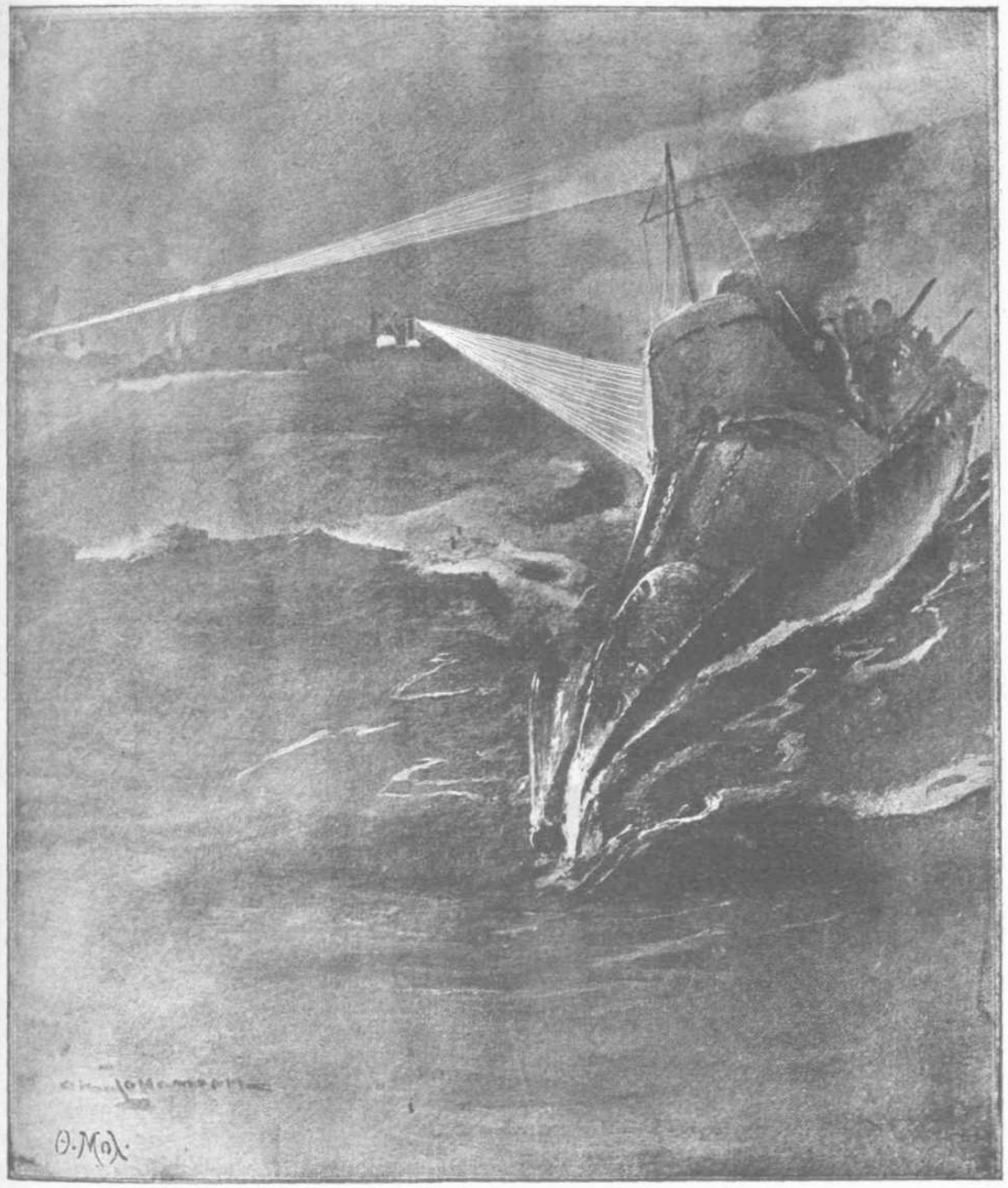

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΡΤ—ΑΡΘΟΥΡ

Ὁ ναύαρχος Τόγκο περίεργον ἐν ταῖς κατὰ τοῦ Πόρτ-Ἀρθοὺρ ἐπιθέσεσιν αὐτοῦ τακτικὴν ἀκολουθεῖ. Προσέρχεται αἰφνιδίως νύκτωρ μετὰ τοῦ στόλου του βομβαρδίζει πόλιν καὶ φρούρια, τὴν ἑπομένην πρωΐαν προκαλεῖ ναυμαχίαν καὶ εἶτα ὑποχωρεῖ ἐξαφανιζόμενος ἄνευ ὁριστικοῦ ἀποτελέσματος. Οἱ Ρῶσσοι ἀκαταπαύστως διὰ τῶν ἠλεκτρικῶν προβολέων των παρακολουθοῦσι τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀποκρούουσι τὰς ἐπιθέσεις.

ΕΝ ΤΗι ΟΔΗΣΣΩι

(Συνέχ. ἴδε προηγ. φύλλον)

Καὶ ἔφυγον ἐκεῖθεν, ἵνα ποτὲ μὴν ἐπανέλθω, εὐχηθεὶς μοι ἅμα, ἂν ἦνει δυνατόν, νὰ μὴ συναντήσω πλέον εἰς τὰς ὁδοιπορίας μου τοιούτους μαργαρίτας ὁμογενεῖς καὶ διότι:

— Δὲν εἶμαι Ἕλληνας, μοὶ ἔλεγεν καὶ πέρισυ ἦλθον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶναι ὡραία πόλις καί μοὶ ἤρεσε πολύ.

— Εὔχομαι, εἶπον κατ' ἐμαυτόν νὰ μὴ σοῦ ἤρεσκε καὶ νὰ μὴν ἤρχεσο ποτέ, δὲν σὲ χρειάζεται πλέον ἡ πατρίς.

Καὶ διότι τοιαῦτα ἀπολωλότα τέκνα δυστυχῶς ἀριθμεῖ ἀρκετὰ καὶ ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Ρωμουνία καὶ ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Τουρκία.

Ἀλλὰ περὶ τούτων δὲν ἀξίζει νὰ γίνεται περισσότερος λόγος, διότι εἶναι σαπρὰ μέλη, βορὰ ἀφεθέντα τοῖς ὀρνέοις.

Καὶ εἰσῆλθον ἐναντι ὀλίγον ἀπωτέρω εἰς τὸ κατάστημα τῶν Κυρίου Γεωργίου, φιλοτίμου, καὶ φιλοπόνου νέου ὅστις κατεγίνετο μὲ σωρείαν πασουμίων, πρὸ ὀλίγου πωληθέντων.

— Τί εἶναι αὐτά, τῷ λέγω, ποῖος ἠγόρασεν ὅλα ταῦτα; πρέπει νὰ ἔχῃ πολὺ μεγάλην οἰκογένειαν διὰ νὰ ἔχῃ ἀνάγκην τόσων πολλῶν πασουμίων καὶ παντοφλῶν.

— Καὶ πραγματικῶς, μοὶ ἀπαντᾶ, αὐτὸς ὅπου τὰ ἠγόρασεν. ἔχει πολυμελεστάτην οἰκογένειαν, 40 παιδιὰ καὶ 20 κορίτσια.

— Τί λέγεις ἀδελφέ, λοιπὸν ἐδῶ εἰς τὴν Ρωσσίαν ὅλα εἶναι μεγάλα καὶ πολυάριθμα καὶ πολυμελῆ, καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ δυστυχὴς θνητός. Μήπως εἶναι κάποιος ρῶσσος δημοσιογράφος; διότι ἔμαθον, ὅτι οἱ δημοσιογράφοι ἐδῶ καλοπερνοῦν καὶ κάμνουν πολλὰ παιδιά.

— Δὲν σᾶς εἶπον ψεύδη. Εἶναι πλούσιοι ἀφοῦ ἓν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐλαχίστην συνδρομὴν μοιράζει δῶρα καὶ ἀπὸ ἓν μυθιστόρημα ἕκαστον μῆνα.

— Τὸ πιστεύω, τὴν πρωΐαν εἰσῆλθον μετὰ τοῦ κ. Κουντούρη, καθηγητοῦ, εἰς ἓν δημοσιογραφικὸν γραφεῖον, παρὰ τὸ θέατρον καὶ ἐνόμιζα ὅτι εἰσηρχόμην εἰς ἀνάκτορον. Προσωπικόν, ἔπιπλα, αἴθουσαι πολυτελεῖς, βιβλιοθῆκαι περικαλεῖς καὶ παραπετάσματα καὶ πολύφωτα εἰς τὴν ἐντέλειαν. Εἰς ἓν δὲ δωμάτιον εὐρύτατον τῆς παραλαβῆς ἀγγελιῶν καὶ δημοσιευμάτων, τρεῖς νέαι πριγκηπικῶς, ἐνδεδυμέναι ὑπεδέχοντο τοὺς προσερχομένους.

— Βλέπετε; ἐδῶ νὰ ἔλθητε νὰ ἐκδίδετε τὸ περιοδικόν σας, κύριε Πρίντεζη.

— Προτιμῶ τὴν γυμνότητα τοῦ Παρθενῶνος. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες λοιπόν, τίς εἶναι αὐτὸς ὁ δυστυχὴς οἰκογενειάρχης.

— Ἄ, ναί, σᾶς φαίνεται παράδοξον, εἶναι ὁ θεατρῶνος τοῦ μεγάλου θεάτρου, ἔχουν παράστασιν ἀπόψε ἀνατολικῆς ὑποθέσεως, νομίζω, καὶ χρειάζονται τόσα πολλά.

— Ἔχεις δίκαιον, τέκνα του εἶναι. Καὶ οἱ σπόγγοι αὐτοὶ πόθεν προέρχονται, πόθεν τοὺς προμηθεύεσθε;

— Ἀπὸ τὴν Τύνιδα κατ' εὐθεῖαν, ἔχομεν ἐκεῖ τὸν γυναικαδελφόν μας Σακελάριον Κινδύνην, ὅστις μᾶς προμηθεύει ἑκάστοτε.

— Καὶ καταναλίσκονται ἐδῶ πολλοὶ σπόγγοι, γίνεται πολὺ ἐργασία;

— Ὄχι καὶ τόσον, οἱ ρῶσσοι δὲν εἶναι τόσον πολυτελεῖς, ὅσον νομίζετε.

Ὁ κ. Γεωργίου, εὐγενέστατος καὶ κάλλιστα μεμορφωμένος εἶναι ἀνὴρ τοῦ κόσμου καὶ τῶν καλῶν συναναστροφῶν.

Ἐκεῖθεν μετέβην εἰς τὸ κατάστημα τοῦ συνδρομητοῦ μου κ. Χρ. Δουρβατζόγλου, ὀλίγον ἀπωτέρω.

Εἶναι νέος ἀξιόλογος μὲ τὰς καλλιτέρας συστάσεις, ἐγγράμματος καὶ φιλόμουσος, εὐγενέστατος δὲ καὶ φιλότιμος καὶ μόλις μὲ εἶδε καὶ τῷ εἶπον τὴν ἰδιότητά μου, μειδιῶν μοὶ ἔδωκε κάθισμα καὶ λαμβάνων μίαν ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ γραφείου, ἑτοίμην ἐν φακέλλῳ καὶ παραδίδων μοι αὐτήν:

— Τί σύμπτωσις, μοὶ λέγει, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶναι δι' ὑμᾶς καὶ ὅ,τι εἶχον θέσει ἐντὸς καὶ συναλλαγματικὴν ἐξ εἴκοσι φράγκων διὰ τὴν συνδρομήν μου.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἦλθον λοιπὸν ἐγκαίρως διὰ νὰ τὴν λάβω. Εἶναι ἡ μόνη περίστασις ὅπου τὸ ταχυδρομεῖον δὲν ἀργεῖ.

— Ἄ, ἐδῶ ἔχομεν καλλὸν ταχυδρομεῖον.

— Δὲν ἀποφαίνομαι, ἅμα τὸ ἴδω καὶ ἐπισκεφθῶ, θὰ εἴπω τὰς ἐντυπώσεις μου.

— Καὶ πότε ἤλθατε; πῶς σᾶς φαίνεται ἡ Ὀδησσός;

— Προχθὲς καὶ εὐχαριστοῦμαι, ὅλα μοὶ φαίνονται ὡραῖα καὶ μεγάλα, πλὴν τῶν ἁμαξίων σας, ἅτινα εἶναι μικροσκοπικά.

— Νὰ σᾶς συστήσω εἰς τὴν μητέρα μου.

— Χαίρω πολύ, Κυρία, ἔχετε υἱὸν ἀξιόλογον καὶ κατάστημα πολὺ ὡραῖον, κάμνετε ἐξαγωγὴν καλὴν εἰς τὸ ἐξωτερικόν;

— Πρὸ πάντων εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἡ Ρωσσία εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε δὲν προφθάνομεν νὰ προμηθεύωμεν τὸ ἐσωτερικόν.

— Ναί, τὸ βλέπω, ἡ Ρωσσία εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ ἡ κατανάλωσις τῶν χαλδάδων θὰ εἶναι ἐπίσης πολὺ μεγάλη.

— Πραγματικῶς, δὲν προφθάνομεν νὰ προμηθεύωμεν τοὺς πελάτας ἡμῶν, ὁ ρῶσσος τρώγει πολύ.

Καὶ ὄντως τὸ κατάστημα μετὰ σεβαστῶν διαστάσεων καὶ πολλῶν διαμερισμάτων, μὲ πολλοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀρκετὸν προσωπικὸν ἐφαίνετο καταγινόμενον μετὰ ζήλου καὶ σπουδῆς εἰς τὴν κατάταξιν καὶ ἀποστολὴν πληθώρας κυτίων καὶ κιβωτίων ἐμπορεύματος.

Εἶτα μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Γεωργιάδου μεγαλεμπόρου ἐπίσης τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἀνδρὸς πολὺ φιλοτίμου καὶ εὐγενοῦς, ὅστις ὅμως μοὶ παρεπονεῖτο κατὰ τῆς ἀταξίας τῶν ἑλληνικῶν φύλλων. Ὡς φαίνεται, οἱ ἐν Ἑλλάδι διαμένοντες συγγραφεῖς καὶ λογογράφοι, ποιηταὶ καὶ δημοσιογράφοι ὡς πολὺ πλουσίους καὶ γεναιόφρονας ἐκλαμβάνουσι τοὺς ὁμογενεῖς μας ἐκεῖ, καθόσον, ὡς μοὶ ἔλεγον, πληθώρα τοιούτων μεταβαίνουσι καὶ ποικιλίαν ἔργων ἐξαγγέλλονται, ὅτι δημοσιεύουσι. Μόλις δὲ ξένος τις εἰσέλθῃ εἰς τὰ γραφεῖα καὶ καταστήματά των, ἀμέσως διανοοῦνται τὴν ἰδιότητα καὶ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ.

— Τὸ ἔργον σας τὸ λαμβάνω καὶ μοῦ ἀρέσει, μοὶ ἔλεγεν ἐν εἰλικρινείᾳ ὁ κ. Γεωργιάδης καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἔχω εἰς τόμον, διότι μοῦ τὸ παίρνουν καὶ δὲν κρατῶ σειράν.

— Αἴ, τότε νὰ σᾶς τὸ ἴδω καὶ εἰς τόμον.

Καὶ ἀφοῦ εἴπομεν ἀρκετά, διότι ἡ συναναστροφὴ τοῦ κ. Γεωργιάδου εἶναι πολὺ εὐχάριστος καὶ τῷ ὑπεσχέθην νὰ ἐπανέλθω, ἔφυγον ἐκεῖθεν καὶ περὶ τὴν 3 ὥραν μ.μ. μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παλαιοῦ μου φίλου καὶ πρώην συναδέλφου κ. Γερ. Κουντούρη, ὅστις μὲ εἶχε προσκαλέσῃ εἰς γεῦμα. Ἔχει σύζυγον καλλίστην καὶ εὐγενεστάτην ρωσσίδα, ἥτις ὁμιλεῖ ἐξαίρετα τὴν ἑλληνικὴν καὶ δύο θυγατέρας ἀνεπτυγμένας μὲ πολλὰς γνώσεις διαλέκτους καὶ κλειδοκύμβαλον καὶ ἔτι μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας καταγινομένας εἰς ποικίλας ὠφελίμους γνώσεις.

Ἐπὶ τῇ παρατηρήσει μου, ὅτι πολλὰ μαθάνουν καὶ εἰς πολλὰ καταγίνονται:

— Ἄ, ἐδῶ εἰς τὴν Ρωσσίαν, μοὶ λέγει ἀμέσως ἡ Κυρία Κουντούρη, δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἄλλως, διότι ὅλοι νέοι καὶ νέαι οὕτω καταγίνονται· ἂν λοιπὸν καὶ τὰ ἰδικά μου κοράσια δὲν ἐκπαιδευθῶσιν, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων οἰκογενειῶν καὶ μάλιστα δὲν περάσουν ἀπὸ τὰ πανεπιστήμια, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὰ παιδιά μας ἐσπούδασαν.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἀπὸ τὸ λυκαυγὲς ἕως τὴν νύκτα ἀκόμη βλέπω εἰς τὰς ὁδοὺς παιδία καὶ κοράσια μὲ βιβλία καὶ χαρτοφυλάκια ὑπὸ μάλης καὶ σπεύδοντα εἰς τὰς παραδόσεις.

— Ἄ, ἐδῶ ἔχομεν καλὰ σχολεῖα, δὲν εἰξεύρω εἰς τὴν Ἑλλάδα.

— Ἄ, ἐδῶ μὴ ἀνακατεύεσθε, ἔχομεν καλήτερα καὶ ἀπόδειξις αἱ γνώσεις τοῦ συζύγου σας καὶ ἐμοῦ, διὰ νὰ μὴ ὑπάγω μακρὰν καὶ τόσοι ἕλληνες ἰατροί, καθηγηταὶ κτλ. οἵτινες εὐδοκιμοῦσιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ὁ σύζυγός σας δὲν ἐσπούδασε καλῶς τὰ μαθηματικὰ καὶ φυσικο-μαθηματικά, δὲν εἶναι καλὸς καθηγητής; ἐγὼ δὲν σᾶς ἀρέσω;

— Γράφετε παράδοξα πράγματα, δὲν πιστεύω εἰς τὰ πνεύματα ὅπου δημοσιεύετε καὶ τὴν συνενόησιν μὲ τὰς ψυχὰς τῶν ἀπεθαμμένων.

— Ἄ, ἐδῶ, θὰ δώσῃς λόγον κ. Πρίντεζη, μοὶ λέγει τότε ὁ κ. Κουντούρης, ἡ Κυρία μου δὲν πιστεύει εἰς τὰ πνεύματα, καὶ τῆς φαίνονται πολὺ περίεργα.

— Διατί, κυρία, εἶσθε ὑλιστής; φρονεῖτε ὅτι ἡ ψυχὴ χάνεται μετὰ τὸν θάνατον; πρώτην φορὰν ὅπου ἀκούετε, ὅτι ἡ ψυχὴ ζῇ πάντοτε;

— Βεβαίως ὄχι, πιστεύω ὅτι ἡ ψυχὴ ὑπάρχει καὶ δὲν χάνεται, ἀλλὰ δὲν δύναμαι καὶ νὰ παραδεχθῶ, ὅτι συνεννοοῦνται μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔρχονται ἐδῶ κάτω.

— Διατί ὄχι; ἀφοῦ ἔζησαν, μᾶς γνωρίζουν καὶ ἔχουν ἐνδιαφέρον μὲ τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ τὰ πρόσωπα ὅπου ἐγνώρισαν καὶ συναναστράφησαν; Ἔπειτα ποῖος, μᾶς λέγει, ὅτι δὲν διαμένουν πλησίον μας εἰς τὸν ἀέρα, τὴν ἀτμόσφαιραν ἢ τὸν αἰθέρα ὀλίγον ὑψηλότερον ἡμῶν; Τὸ σύμπαν ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλοὺς κόσμους, αἱ ψυχαί μας λοιπὸν μετὰ τὸν θάνατον διατί νὰ τρέχουν εἰς ἄλλον κόσμον καὶ νὰ μὴ μένουν πλησίον ἢ, πέριξ τοῦ ἰδικοῦ των;

— Τίποτε, τίποτε, ὅσα καὶ ἂν εἰπῆτε, ἐγὼ ποτὲ δὲν τὰ πιστεύω αὐτά, ἀλλὰ νὰ πηγαίνωμεν νὰ φαγωμεν, ὅπου μᾶς περιμένει τὸ φαγητόν. Αὐτὰ ἐγὼ πιστεύω, ὅσα βλέπω μὲ τὰ μάτια μου καὶ αἰσθάνομαι.

— Καὶ ἐγὼ πιστεύω εἰς τὰ φαγητὰ καὶ πηγαίνομεν ἀφοῦ εἶναι ὥρα.

Εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὸ ἑστιατόριον:

— Ἰδοὺ ἡ θέσις σας, Κύριε Πρίντεζη, μοὶ λέγει τότε ἡ εὐγενὴς Κυρία Κουντούρη, γευματίζομεν καθ' ἑκάστην εἰς τὰς τρεῖς, ἐπειδὴ αἱ θυγατέρες μου ἔχουσι μάθημα ἕως τὰς δύο, τὸ πινάκιόν σας θὰ τίθεται καθημερινῶς εἰς τὴν τράπεζάν μας, ἐνόσω διαμένετε εἰς Ὀδησσὸν καὶ ἔχομεν εὐχαρίστησιν νὰ μᾶς τιμᾶτε ἑκάστοτε. Θὰ εὐχαριστούμεθα πολύ.

— Ἄ, ὄχι, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, τοιαύτην ἐνόχλησιν δὲν ἐννοῶ καθ' ἑκάστην.

— Εἶσθε παλαιὸς φίλος τοῦ συζύγου μου, ἑπομένως εἶσθε ἐκ τῆς οἰκογενείας μας.

— Νομίζω, Κυρία Κουντούρη, ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα.

— Ἀπορεῖτε ἐπειδὴ εἶμαι ρωσσὶς καὶ ὁμιλῶ τόσον καλὰ τὴν Ἑλληνικήν· ἐταξείδευσα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετέβημεν καὶ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, τὴν πατρίδα τοῦ συζύγου μου καὶ ἐμείναμεν ἐπ' ἀρκετὸν καὶ ἐγνώρισα τοὺς Ἕλληνας· εἶναι καλοί· καὶ ἔμαθα καὶ τὴν ὡραῖαν γλῶσσαν σας, ἀλλὰ πῶς σᾶς φαίνεται καὶ ἡ Ρωσσία;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑΣ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Η ΑΡΧΑΙΟΦΙΛΟΣ(*)

Πρωτότυπος κωμῳδία.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΜΦΙΛΟΣ *δικηγόρος.*
ΕΡΙΦΙΛΗ *ἀδελφὴ τοῦ Ἀρχαιόφιλος.*
ΑΧΙΛΛΕΥΣ *μνηστὴρ της.*
ΔΟΓΚ } *ἀδελφοὶ ἀμερικανοὶ ἀρχαιολάτραι.*
ΣΙΔΗ }
ΚΑΡΔΙΟΦΥΛΑΞ *ὑπηρέτης κουτοπόνηρος καὶ φιλοχρήματος.*
ΜΠΑΜΠΩ *ὑπηρέτρια, ἀγαθὴ ὑδραΐδα.*

(Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις τῷ **1903**).

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἴθουσαν λαμπρῶς διεσκευασμένην· θύρα εἰς τὸ βάθος καὶ πρὸς τὰ δεξιά).

ΣΚΗΝΗ Α'.

Εἰσέρχεται ὁ Πάμφιλ. διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους ἐξάγων τὸν πῖλον του.

ΠΑΜΦΙΛ. (μόνος). Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, τὶ διάβολο τρέχει· πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὅλα ἤλλαξαν ἐδῶ μέσα· ἡ Ἐριφίλη φαίνεται βιαστική, ἀνήσυχος, πολυάσχολος, ρεμβώδης, ὁ Ἀχιλλεὺς ἐξ ἄλλου ἔχει 3 ἡμέρας νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, αὐτός, ὅστις δὲν ἠδύνατο οὔτε μίαν ἡμέραν νὰ κάμῃ ἄνευ ἡμῶν· (σκέπτεται) καὶ τὴν Ἐριφίλην οὐδὲ κἀν τὴν ἀνησυχεῖ ἡ ἀπουσία του. Περίεργον! Χθὲς τῆς ἔκαμα ὁμιλίαν περὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἐκείνη μοὶ ἀπήντησεν ἀφελῶς, «θὰ ἔχῃ ἴσως πολλὰς ἀσχολίας», χωρὶς τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσῃ. Σήμερον τὴν πρωΐαν μακρόθεν εἶδον τὸν Ἀχιλλέα· ἦτο ὀλίγον ὠχρὸς, ἠθέλησα νὰ τὸν πλησιάσω, ἀλλ' αὐτὸς σνῆλθε κατεσπευσμένος ἐπὶ τοῦ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνερχομένου τραμ· θὰ ἐρωτήσω καὶ πάλιν τὴν Ἐριφίλην καὶ δι' ἐπιτηδείων ἐρωτήσεων θὰ προσπαθήσω νὰ μάθω τὶ συμβαίνει. Ἀ! νάτην, ἔρχεται (κατ' ἰδίαν) Προσοχή! διότι αἱ γυναῖκες εἶνε πονηραὶ ὡς ἀλώπεκες. (Ἡ Ἐριφ. εἰσέρχεται ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας).

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΠΑΜΦ. καὶ ΕΡΙΦ.

ΕΡΙΦ. Καλὴ ἡμέρα, Πάμφιλε.

ΠΑΜΦ. (εὐθύμως). Καλὴ ἡμέρα, Ἐριφίλη, πῶς εἶσαι, ἀδελφοῦλα μου. σήμερον; ἀν χώρησα πολὺ πρωὶ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν σὲ εἶδον.

ΕΡΙΦ. (ἐπιχαρίτως). Ἡ ὑγεία μου ἔχει ἄριστα.

ΠΑΜΦ. Ἔλα κάθησαι πλησίον μου, μικροῦλα μου (κάθηται).

ΕΡΙΦ. (καθημένη). Καὶ πῶς δὲν ἔχεις ἐργασίαν σήμερον;

ΠΑΜΦ. (ἀφελῶς). Τὴν πρωΐαν σήμερον ὄχι καὶ διὰ τοῦτο ἦλθον νὰ περάσω τὴν ὥραν μου μαζύ σου.

ΕΡΙΦ. (στενοχωρηθεῖσα). Σὲ εὐχαριστῶ, εἶσαι τόσον καλός...

ΠΑΜΦ. (τρυφερῶς). Ἐριφιλίτσα μου ἠξεύρεις πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ πόσον ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἴδω εὐτυχῆ.

ΕΡΙΦ. Τὸ γνωρίζω..

ΠΑΜΦ. Μόνον τὸ γνωρίζεις; δὲν εἶσαι βεβαία;

ΕΡΙΦ. (στενοχωρημένη καὶ ἀνήσυχος). Οὔφ! πάλιν τὰ ἴδια ἤρχισες, ἐβαρύνθην νὰ τὰ ἀκούω.

ΠΑΜΦ. (ἐκπλαγείς). Πῶς; ἐβαρύνθης νὰ τ' ἀκούῃς; διατί;

ΕΡΙΦ. Νά! πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, ὅλο τὰ ἴδια, τὰ ἴδια, ἐκουράσθηκα πλέον· θέλω ὀλίγην ἀναψυχήν.

ΠΑΜΦ. Ἐκουράσθης, θέλεις ὀλίγην ἀναψυχήν, δὲν σὲ ἐννοῶ.

ΕΡΙΦ. Πῶς νὰ σοὶ τὸ εἴπω, δὲν μοὶ ἀρέσει αὐτὴ ἡ ζωή, θὰ ἐπροτίμων ἄλλην.

ΠΑΜΦ (ἐγειρόμενος). Τί; πῶς εἴπες; δὲν σὲ ἐννοῶ· ἐξηγήσου σαφέστερον· ἔχεις τώρα ὀλίγας ἡμέρας ποῦ ἤλλαξες ἐντελῶς, ἔγεινες διαφορετική καὶ τοῦτο μὲ στενοχωρεῖ.

ΕΡΙΦ. (ἐγειρομένη παρατηρεῖ τὸ ὡρολόγιόν της καὶ φαίνεται στενοχωρημένη). Πάμφιλε. σὲ παρακαλῶ, μὴ ἀνησυχεῖς, δὲν εἶνε τίποτε δὲν ἔχω τίποτε.

ΠΑΜΦ. (ἀποτόμως). Ἐριφίλη! διατί δὲν ἔρχεται ὁ Ἀχιλλεύς;

ΕΡΙΦ Δὲν ἠξεύρω.

ΠΑΜΦ. Δὲν ἠξεύρεις; πῶς τοῦτο; τότε διατὶ εἶσαι ἀ ἡσυχος καὶ σκεπτική, διότι βεβαίως θὰ γνωρίζῃς τὴν αἰτίαν καὶ μοὶ τὴν κρύπτῃς.

ΕΡΙΦ. Ἕνα μόνον γνωρίζω, ὅτι τελευταίως ἦτο ὀλίγον μελαγχολικός, ἐζήτησα νὰ μάθω τὴν αἰτίαν καὶ μο· ἀπήντησεν μ' ἕνα τρόπον ἄγριον, ὅτι δὲν εἶνε δουλειὰ δική μου νὰ ἀνακατεύωμαι καὶ νὰ ἐρωτῶ διὰ πράγματα ἐκτὸς τοῦ κύκλου μου· ἐθύμωσα καὶ ἐγὼ καὶ τοῦ εἶπα νὰ μὲ ξεφορτωθῇ καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃ ἥσυχη καί...

ΠΑΜΦ. Καί;

ΕΡΙΦ. (ἀφελῶς). Καὶ νὰ μὴ ἐνοχλῆται πλέον ἐρχόμενος ἐνταῦθα.

ΠΑΜΦ. (ἐπιπληκτικῶς). Πῶς; ἐτόλμησες καὶ εἶπες εἰς τὸν μνηστῆρα σου τοιοῦτον λόγον;

ΕΡΙΦ. Πῶς ὄχι; ἀφοῦ ἐτόλμησε οὗτος νὰ μὲ ἀπατήσῃ κάμνων κόρτε μὲ ἄλλην, δεικνύων εἰς ἐμὲ ψυχρότητα τόσην, ποῦ ἐπάγωσα μέχρι τῆς καρδίας, καὶ τώρα τίποτε δὲν μὲ συνδέει μὲ αὐτόν. Ἐτελείωσε, τοῦ τὸ εἶπα, οὔτε νὰ τὸ φανταστῇ πλέον πῶς θὰ τὸν συγχωρήσω.

ΠΑΜΦ. (σοβαρῶς). Ἐριφίλη, δὲν σκέπτεσαι καλὰ καὶ εἶσαι πολὺ νέα διὰ νὰ ἀποφασίσῃς μόνη σου διὰ τὸ μέλλον σου.

ΕΡΙΦ. Οὕτω νομίζεις, ὅτι δὲν ἔχω κρίσιν διὰ νὰ σκεφθῶ. ἄλλως τε ἐγὼ δὲν θέλω καὶ παντρειά...

ΠΑΜΦ. Τοῦτο δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐσέ.

ΕΡΙΦ. Καὶ ἀπὸ ποῖον, παρακαλῶ.

ΠΑΜΦ. Ἔλα ἄφησε τὰ ἀστεῖα.

ΕΡΙΦ Διόλου δὲν ἀστείζομαι.

ΠΑΜΦ Τότε ἐξάπαντος θὰ παραλογίζεσαι..

ΕΡΙΦ. (λαμβάνουσα στάσιν μεγαλοπρεπῆ ἀπέναντι ἀδελφοῦ της). Οὔτε ἀστείζομαι, οὔτε θὰ νυμφευθῶ ποτέ, θὰ γίνω καλογραῖα, αὐτὸ δὲν πειράζει οὐδένα, οὔτε σέ, οὔτε τὸν Ἀχιλλέα· νὰ ποῦ 'στὸ λέγω καὶ τώρα σὲ χαιρετῶ, διότι ἔχω ἐργασίαν (καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Πάμφιλ. νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἐξέρχεται δρομαία διὰ τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΠΑΜΦ. (μόνος). Δὲν θέλει παντρειά, θὰ γίνῃ καλογραία... καὶ σοῦ κρατεῖ μίαν στάσιν ἀρχαίας δεσποίνης τῶν μύθων! περίεργον ποῖος νὰ μοῦ τὸ ἔλεγεν, ὅτι ἡ Ἐριφίλη θὰ ἐσήκωνε πανί, ἄλλ' ἔννοια τις καὶ γλήγορα θὰ τῆς τὸ μαζεύσω, θὰ ἐπισπεύσω τὸν γάμον τις καὶ οὕτως ὅλα τελειωνουν· ποῖος ἠξεύρει μὴ τυχὸν κανεὶς λιμοκοντόρος τῆς ἐρρίχθη καὶ τῆς ἐσήκωσε τὰ μυαλά, (μετά τινα σκέψιν) Αὐτὸ θὰ εἶνε ἐξάπαντος, καὶ τώρα ἀμέσως θὰ μάθω (σημαίνει τὸν κώδωνα καὶ ἔρχεται ὁ Καρδιοφύλαξ ἱστάμενος ἐν γελοίᾳ στάσει).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΠΑΜΦ. καὶ ΚΑΡΔΙΟΦ.

ΚΑΡΔΙΟΦ. Προστάξατε, διατάξατε, ὁμιλήσατε, λαλήσατε, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ὑπηρετῶ καὶ νὰ σᾶς ἀκούω, ἀγαπητέ μου κύριε.

ΠΑΜΦ. (καθήμενος). Καλά, καλά, δὲν ἔχω ἀνάγκην ὅλων αὐτῶν, θέλω μόνον ἀπὸ σὲ ὅ,τι ἐρωτήσω, νὰ μοῦ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.

ΥΠΗΡ. (κομπαστικῶς). Μὰ πῶς νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω νὰ λέγω ψεύματα, 40 χρόνια ὑπηρετῶ εἰς τὴν οἰκογένειάν σας καὶ ὁρκίζομαι ὅτι ποτὲ δὲν εἶπα ἕνα ψέμμα, ἀγαπητέ κύριε.

ΠΑΜΦ. Καλά, καλά, ἀγαπητέ μου Καρδιοφύλακα, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ τώρα συμβαίνει σπουδαιότερόν τι καὶ πρέπει νὰ εἶσαι περισσότερον εἰλικρινὴς ἀπὸ ἄλλοτε.

ΥΠΗΡ. (γελοιοπρεπῶς). Καὶ ποῖος ἄλλος ἀπὸ ἐμὲ θὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν χθές, ὅταν ἐπῆρε ἡ γάτα τὸ φιλέτο, διὰ νὰ μὴ βάλλετε τὴν δυστυχισμένη τὴν Μπάμπω;

ΠΑΜΦ. Καλὰ τὸ γνωρίζω καὶ αὐτό, διὰ τοῦτο σοῦ ἔδωσα καὶ 5 φράγκα! διὰ τὴν εἰλικρίνειάν σου.

ΚΑΡΔΙΟΦ. (κομπαστικῶς). Καὶ ἐγὼ τὶ ἔκαμα; ἐπῆγα καὶ ἀγόρασα ἄλλο.

ΠΑΜΦ. Ἀδιάφορον, ἐγὼ 'στὰ ἔδωκα διὰ τὴν εἰλικρίνειάν σου, καὶ σὺ ἐξηγόρασες τὴν ἀπροσεξίαν σου.

ΚΑΡΔΙΟΦ. Καὶ τὶ ἠθελατε νὰ κάνω; νὰ ἀφήσω χωρὶς φιλέτο τὴν εὐγενείαν σας καὶ τὴν μικροῦλα Ἐριφιλίτσα; θεὸς φυλάξοι.

ΠΑΜΦ (ἀνυπομόνως). Δὲν ἐπείραζεν αὐτό.

ΚΑΡΔΙΟΦ. Ἀλλά...

ΠΑΜΦ. (διακόπτων). Καλά, φθάνει πλέον καὶ τώρα ἄκουσε, γνωρίζεις πόσον σὲ ἐκτιμῶ καὶ σὲ ἀγαπῶ.

ΚΑΡΔΙΟΦ. (μετὰ στόμφου). Ἀκοῦς ἐκεῖ, δὲν τὸ γνωρίζω, πόσες φορὲς ὅταν ἐζοῦσαν οἱ συχωρεμένοι οἱ γονεῖς σας, δὲν ἐπληρώσατε τῆς ζημιές μου, γιὰ νὰ μὴ τὰς ἴδουν καὶ μὲ βγάλουν... καὶ τότε τὸ ἀγαπητό μου παιδὶ ὁ Πάμφιλός μου;

ΠΑΜΦ. Καὶ τότε ποῖος θὰ ἦτο Καρδιοφύλακάς του.

ΚΑΡΔΙΟΦ. Ὅπως μὲ ὀνομάσατε τότε; ξέρω καί 'γὼ γιατί; δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον, ἐνθυμοῦμαι μόνον πῶς ἀπὸ τότε μοῦ ἔμεινεν αὐτὸ τὸ ὄνομα...

ΠΑΜΦ. (ρεμβωδῶς). Δὲν πειράζει ποῦ δὲν ἐνθυμεῖσαι, ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ (ἀλλάζων τόνον φωνῆς). Ἀλλὰ τώρα εἰπέ μου εἰλικρινῶς εἰς ὅ,τι θὰ σ' ἐρωτήσω, χωρὶς νὰ μὲ διακόπτῃς, ἐνθυμίζων εἰς ἐμὲ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐλησμόνησα, ἀλλὰ προσπαθῶ νὰ μὴ τὰ ἐνθυμοῦμαι...

ΚΑΡΔΙΟΦ. Πολὺ καλά, θὰ σᾶς ἀκούσω μέχρι τέλους χωρὶς νὰ εἴπω λέξι. Νά! (θέτει τὸν δάκτυλον τῆς χειρός του εἰς τὸ στόμα του ἐντείνων τὴν προσοχήν του).

ΠΑΜΦ. Πρῶτον εἰπέ μου, ἔρχεται ἐδῶ ἄλλος τις ὅταν λείπω; ἢ νὰ περᾷ μὲ ἐπιμονὴν ἀπ' ἔξω, νὰ φέρνῃ βόλτες πέριξ τοῦ οἴκου, ὡσεὶ παραφυλάττων τὴν ἔξοδόν μου;

ΚΑΡΔΙΟΦ. . . . . .

ΠΑΜΦ. Δὲν ὁμιλεῖς; δὲν ἀποκρίνεσαι; διατί.

ΚΑΡΔΙΟΦ. (ἐξακολουθεῖ σιωπῶν) . . . . . .

ΠΑΜΦ. (ἀνυπομόνως). Ἐμπρός, ὁμίλησον ἀποκρίσου, ἔλα εἰπέ μου, παρετήρησες τοιοῦτόν τι;

ΚΑΡΔΙΟΦ. (ἐξακολουθεῖ σιωπῶν) . . . . . .

ΠΑΜΦ. (κολακευτικῶς). Εἰπέ μου, Καρδιοφύλακα, ἔρχεται ἄλλος τις ἐκτὸς τῶν γνωστῶν ἐδῶ, ἐκτὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ἔλα εἰπέ μου καὶ θὰ σὲ ἀνταμείψω σοῦ ὑπόσχομαι 25 φράγκα, ἐάν μου ὁμολογήσῃς πᾶν ὅ,τι γνωρίζεις.

ΚΑΡΔΙΟΦ. (κατ' ἰδίαν). Ἡ μητέρα του μοῦ ἔδωσεν 50 φρ. διὰ νὰ μὴ εἴπω εἰς τὸν πατέρα του κάποιον νεανικόν του σφάλμα!...

ΠΑΜΦ. Ἔλα λοιπὸν ὁμίλησε, τί ἔπαθες; ἐβουβάθης;

ΚΑΡΔΙΟΦ. (κατ' ἰδίαν ἀναστενάζων). Ἄχ! ἦταν κουβαρντάδες οἱ γονεῖς του, δὲν τοὺς 'μοιάζει.

ΠΑΜΦ (ὀργισθεὶς ἐγείρεται). Τί ψιθυρίζεις; ἄθλιε, εἶσαι συνένοχος λοιπὸν εἰς ὁ,τιδήποτε συμβαίνει καὶ διὰ τοῦτο τρομάζεις νὰ ἀπαντήσῃς εἰς ἐμέ, λέγε γρήγορα, διότι θὰ δοκιμάσῃς τὴν δύναμιν τῆς γρονθιᾶς μου (κάμνει τὸ γνωστὸν σημεῖον).

ΚΑΡΔΙΟΦ (κατ' ἰδίαν). Ὅσον περισσότερον θυμώνει, τόσο περισσότερον θὰ αὐξηθῇ ὁ προϋπολογισμός μου.

ΠΑΜΦ. (ἔτι πλέον ὀργισθείς). Δὲν ἀποκρίνεσαι; (ἁρπάζει ἕνα μπαστοῦνι) ἢ θὰ ὁμιλήσῃς, ἢ θὰ τὸ τσακίσω 'στὴν ράχην σου.

ΚΑΡΔΙΟΦ. (περίτρομος καὶ βλακωδῶς). Μὰ δὲν μοῦ εἴπατε, νὰ μὴ σᾶς ἐνθυμίζω πράγματα τὰ ὁποῖα σᾶς λυποῦν καὶ σᾶς συγκινοῦν.

ΠΑΜΦ. (ἐν ἀπογνώσει). Μὰ δὲν σοῦ ζητῶ πράγματα παλαιά, ἀλλὰ νέα, τ' ἀκοῦς νέα.

ΚΑΡΔΙΟΦ. Νέα; νέα; (καθ' ἑαυτόν). Μὰ τὶ νέα νὰ τοῦ πωλήσω.

ΠΑΜΦ. Μάλιστα νέα θέλω νὰ μοῦ εἴπῃς ἐὰν κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς τῶν γνωστῶν καὶ τοῦ Ἀχιλλέως ἔρχετ' ἐδῶ.

ΚΑΡΔΙΟΦ. (σκεπτόμενος καὶ ὡσεὶ ἐνθυμούμενος). Ναί! μάλιστα ἔρχεται.

ΠΑΜΦ. (μεθ' ὁρμῆς). Ἔρχεται; ποῖος;

ΚΑΡΔΙΟΦ. Ποῖος; νά! αὐτός...

ΠΑΜΦ. (ἐκτὸς ἑαυτοῦ). Αὐτός! ἀλλὰ ποῖος αὐτός; λέγε γραγορα, διότι θὰ σὲ πνίξω.

(*) Ἡ κωμῳδία αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸν γλαφυρὸν κάλαμον τῆς λογίας κυρίας Σ. Οἰκονομίδου, τῆς γνωστῆς ἐργάτιδος τῶν γραμμάτων, ἧς πολλὰ τῶν ἐξόχων ποιημάτων ἐδημοσιεύθησαν μέχρι τοῦδε ἐν τῇ «Φύσει».

ΚΑΡΔΙΟΦ. (πεφοβισμένος). Ὄχι, ἀγαπητέ μου κύριε, μή τὸ κάμετε, λυπηθῆτε με γιὰ τὸ Θεό.

ΠΑΜΦ. (ὀργισθείς). Ἐσύ δὲν ὑποφέρεσαι (ἁρπάζει αὐτὸν ἀπὸ τὸν γιακᾶ). Ἢ θὰ ἐμιλήσῃς ἢ θὰ σὲ σκοτώσω.

ΚΑΡΔΙΟΦ (περίτρομος). Ἀφήσατέ με καὶ θὰ σᾶς εἴπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἔρχεται (κοτ' ἰδίαν) πῶς νὰ τοῦ τὸ εἴπω, καθὼς εἶνε φουρκισμένος, θὰ ξεθυμάνῃ στὴ ῥάχη μου.

ΠΑΜΦ. Ὁμίλησον λοιπὸν ζῷον!

ΚΑΡΔΙΟΦ. (ἀναστενάξας). Θὰ ὁμιλήσω (καθ' ἑαυτόν). Πάει τὸ εἰκοσπεντάρικο (πρὸς Πάμφ.). Ἔρχεται δῆλα δὴ ἕνας ἄγνωστος, δῆλα δὴ ἕνας μὲ ἕνα πουκάμισο, ξενάλτιωτος, ξέρω καὶ γὼ ἔτσι τὸν εἶδα, νά! σοῦ κομω ὅρκον.

ΠΑΜΦ. Τί λέγεις; ἔρχεται ἐδῶ εἰς τὸν οἶκον μου ἄνθρωπος ὅστις φέρει ὡς ἔνδυμα ἓν ὑποκάμισον καὶ ἄνευ περιποδίων; Θὰ ἐτρελλάθης φαίνεται.

ΚΑΡΔΙΟΦ. Δὲν ἐτρελλάθηκα, κύριε, ἀφοῦ τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

ΠΑΜΦ Καὶ πῶς δὲν τοῦ ἔκαμες τὴν παρατήρησιν; τί ἤθελεν ἐδῶ, πῶς δὲν τὸν ἐξεδίωξες

ΚΑΡΔΙΟΦ. Τί παρατήρησιν ἐγὼ νὰ κάμω; νὰ τὸν ἐκδιώξω, ἀφοῦ ὁμιλοῦσε μὲ τὴν δεσποινίδα Ἐριφίλη, καθήμενος ὁ ἕνας γονυκὰ στὸν ἄλλον.

ΠΑΜΦ. Ὁμιλοῦσαν καθήμενοι ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου;

ΚΑΡΔΙΟΦ Ναί! καὶ μὲ τόσην οἰκειότητα....

ΠΑΜΦ. (ἀπελπὶς καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ). Ὦ! θεέ μου! ἡ Ἐριφίλη, ἡ ἀδελφή μου τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς μου, τὸ ἰδανικὸν τοῦ βίου μου νὰ ἐκπέσῃ τόσον, ὥστε νὰ δέχηται κρυφίως ἀπὸ ἐμὲ ἕνα ἄγνωστον, ὦ Θεέ μου! πόσον εἶμαι δυστυχής (πρὸς τὸν Καρδιοφ. ἀγρίως). Ἔλα ἐδῶ ἐσύ.

ΚΑΡΔΙΟΦ. (ὅλως τρέμων). Τί θέλετε, ἀγαπητέ μοι κύριε;

ΠΑΜΦ. (ἀγριωπῶς). Θέλω νὰ ἀνοίξῃς τὰ μάτια σου νὰ κάνῃς τέσσαρα· ὅταν ξαναέλθῃ αὐτὸς ἐδῶ δὲν ἔχεις τίποτ' ἄλλο νὰ κάμῃς, εἰ μὴ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς.

ΚΑΡΔΙΟΦ. (καθ' ἑαυτόν). Καλλίτερα νὰ τὰ κλείσω, νὰ κάνω τὸν στραβὸ (πρὸς τὸν Πάμφ.). Ἐγὼ ἀγαπητέ μου κύριε δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ἔχω 4 μάτια· ἀφοῦ μὲ 2 εὑρῆκα τὸν μπελᾶ μου μὲ 4 θὰ κρεμασθῶ βεβαίως (φεύγει δρομαίως διὰ τοῦ βάθους)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΠΑΜΦ. (μόνος ἀπελπιστικῶς). Στάσου! Ἔρυγε! μπᾶ τὸ ζῷον, ἐπαναστάτησεν καὶ αὐτὸς (ἐξαπτόμενος). Ἀκοῦς ἐκεῖ λέει νὰ ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν μου εἷς ἄγνωστος καὶ νὰ ἐκδύεται μένων μὲ τὸ ὑποκάμισον, διότι βεβαίως δὲν θὰ ἦλθε γυμνὸς ἐδῶ. Καὶ πῶς; τίνι δικαιώματι, μὲ ποῖον θάρρος; καὶ νὰ τὸ φαντασθῶ μὲ πιάνει πονοκέφαλος. τί λέγω; τρέλλα μοῦ ἔρχεται. ὅταν ἀναλογισθῶ, ὅτι ἡ Ἐρφίλη! ἡ ἀδελφή μου!... ὦ θεέ μου! θὰ παραφρονήσω. Ἀ! διὰ τοῦτο μοῦ ὡμίλει μὲ τοιοῦτον ἀνοίκειον τρόπον, διότι, τί διότι; διότι ἡ ἀδελφή μου ἔχει ἐρωμένον, λησμονήσασα τὸ χρέος της, τὸ καθῆκόν της, τὴν ὑπόσχεσιν της, τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν Ἀχιλλέα. Μὰ αὐτὸ εἶνε πολύ. πρέπει νὰ ἀνακαλύψω τὸ πᾶν (Ἀλλάζει τόνον φωνῆς). Ἴσως δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ φερθῶ ὅπως ἐφέρθην τοῦ Καρδιοφύλακος (μετά τινα σκέψιν κρούει τὸν κώδωνα καὶ ἔρχεται ἡ Μπόμπω).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΠΑΜΦ. καὶ ΜΠΑΜΠΩ.

ΜΠΑΜ (μετ' ἀγάπης). Τί θέλει τὸ παιδάκι μου ἀπὸ τὴ Μπάμπω του. μήπως καὶ ἐκοιμήθηκες καλὰ γιοῦλι μου ἀπὸ σπεροῦ; γιατί σὲ βλέπω ἀνόρεξο, μήπως καὶ σὲ ἀδασκάνανε ποῦ νὰ μὴ δοῦν τὸν ἥλιο τὴν αὐγή, κακὸ μάτι νὰ τοὺς πάρῃ (χασμᾶται) Α'. α. ἀ. βασκαμένο σ' ἔχουνε πουλάκι μου. στάσου νὰ πάρω λίγα σταυρολούλουδα νὰ σὲ καπνίσω καὶ τρία γαρούφαλα νὰ σοῦ περάσω τ' ὀβάσκανο (Κινεῖται ὀπως ἐξέλθῃ).

ΠΑΜΦ. (ἐμποδίζων αὐτήν) Στάσου Μπάμπω δὲν ἔχω τίποτα.

ΜΠΑΜ (πιμένουσα). Ἔλα νὰ σὲ μετρήσω γιὰ κα μου μου (καὶ χωρὶς νὰ προφθάσῃ ὁ Πάμφιλος νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἀρχεται τοῦ ξορκίσματος, ποιήσασα πρῶτον τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ λέγει): Ἅγιοι Ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί (χασμᾶται μετρῶσα). Ἕνα, δύο, τρία, κόκορας, ἐλάλησε τὸ κακὸ ἐχάθηκε. μαῦρος κόκορας λαλεῖ καὶ ὅλα τὰ κακὰ διαλεῖ (πτύει τρίς).

ΠΑΜΦ. (ἐμποδίζων αὐτήν. Καλέ Μπάμπω, τί εἶνε αὐτό;

ΜΠΑΜ (ἐξακολουθοῦσα σταυροκοπουμένη καὶ χασμωμένη) Μπᾶ, παιδάκι μου, εἶνε ἕνα κι' ἕνα, πόσες φορὲς ὅταν ἤσουνε μικρὸς μοῦρθες κοψοκεφαλισμένο ἀπ' τὸ σχολεῖο; Σὲ ῥουφοῦσανε μὲ τὰ μάτια τους οἱ ἀθεόφοβοι! καὶ ἂν δὲν ἤξευρα τὸ ξόρκι; Μαύρη πέτρα ῥάγισε, τὰ κακὰ τὰ διάλυσε. Μὰ πάει τὸ κακὸ 'στὰ ἄγρια λαγκάδια, ἐκεῖ ποῦ δὲν περνᾷ πουλί, ποῦ δὲν χτυπάει σήμαντρο (χασμᾶται).

ΠΑΜΦ. Καλή μου Μπάμπω! τώρα δὲν εἶμαι πλέον μικρὸς καὶ δὲ πιάνει τὸ μάτι.

ΜΠΑΜ (μετὰ στοργῆς). Μπᾶ παιδάκι μου, ποῦ νὰ ἔχῃς τὴν εὐχή μου, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾷ, δὲν σὲ πιάνει λέει, σὲ τσόνει καὶ σὲ κολοπιάνει καὶ ἐγὼ ἂν δὲν σὲ εἶχα ἀναστήσει θὰ σὲ μάτιαζα. Ἅγιοι ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί (Χασμᾶται ποιοῦσα τὸν σταυρόν της) ῥουφημένα 'σ' ἔχουσι παιδάκι μου, ποῦ σκόρδα 'στὰ μάτια τους, πτοῦ, πτοῦ, πτοῦ.

ΠΑΜΦ (γελῶν). Καὶ κρομύδια Μπάμπω μου, πτοῦ πτοῦ, πτοῦ.

ΜΠΑΜ. (ζωηρῶς). Νά! εἶδες; ἀκέμη δὲν σὲ ξώρκισα καὶ σοῦ πέρασε κι' ὅλα ποῦ νάχῃς τὴν εὐχή μου. Τώρα παιδάκι μου, πάω μέσα νὰ βάλλω τὸ βλαστὸ (φεύγει καὶ ἐπιστρέφει). Παιδί μου, νάχῃς τὴν εὐχήν μου, ἀμα καταλάβῃς πῶς ἔχεις ἀνορεξιά, ματιασμένο θὰ σ' ἔχουνε πουλάκι μου. νὰ μοῦ φωνάξῃς καὶ μὲ λίγα σταυρολούλουδα καὶ τρία γαρουφαλάκια, ἀμέσως θὰ μποῦν σκόρδα 'στὰ ματια (φεύγει).

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΛ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς τρίτης ἐπετείου τῆς ἱδρύσεως τοῦ Συνδέσμου τῶν δημοσιογράφων τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου, τὰ μέλη αὐτοῦ μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των καὶ πολλῶν προσκεκλημένων ἐξέδραμον τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν ρωμαντικὴν ἔξοχὴν Γαλάτσι, ὅπου ἐν κοινῷ συμποσίῳ ἐν ἀδελφικῇ συμπνοίᾳ ἐώρτασαν καταλλήλως αὐτήν.

Εἰς τὴν ἐκδρομὴν ταύτην συμμετέσχε καὶ ὅμιλος φιλομούσων ἐρασιτεχνῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας ἐκ τῶν Ἀδελφῶν Οἰκονομίδου, Πρίντεζη, Βλησίδου, Φιλίππου, Καταπόδη, Ξένου καὶ τοῦ παρεπιδημοῦντος ἐνταῦθα ἐξ Αἰγύπτου, κ. Βλαστοῦ, οἵτινες ἀνέκρουσαν διάφορα ὡραῖα τεμάχια, ἐξαισίως δ' ἐτραγῴδησεν ὁ μικρὸς Ἀρ. Οἰκονομίδης καὶ θαυμασίως ἐχόρευσε τὸν Καλαματιανὸν ἡ Κυρία Κούγια μετὰ τοῦ κ. Ἀντ. Εὐδαίμωνος.

Τὸ συμπόσιον συνέκειτο ἀπὸ διάφορα ἐκλεκτὰ ἐδέσματα, ἀμνοῦς ὀβελίας, γλυκίσματα, ζύθον καὶ οἶνον ἄφθονον, οὗς προσήνεγκον τῷ Συνδέσμῳ οἱ πάντοτε φιλότιμοι καὶ εὐγενεῖς ἐργοστασιάρχαι κ. κ. Φίξ, Ζάλος καὶ Ρώς, Παυλίδης, Ἀβραμόπουλος καὶ Λουμπιέ, ὡς καὶ ὁ κ. Καντῶρος τρεῖς μεγάλας ἀνθοδέσμας.

Κατὰ δὲ τὰ ἐπιδόρπια ἐγένοντο διάφοροι κατάλληλοι προπόσεις, ἀπηγγέλθησαν λόγοι καὶ ποιήματα καὶ ἐφωτογραφήθησαν καθ' ὁμάδας τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου εἰς διαφόρους θέσεις.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸν λόγον τοῦ Προέδρου τοῦ Συνδέσμου κ. Φ. Πρίντεζη, ὡς ἐνέχοντα μεγάλην σημασίαν διὰ τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν τύπον.

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι καὶ ἀξιότιμοι συνδαιτυμόνες.

Καὶ αὖθις μετ' εὐχαριστήσεως βλέπω συνηγμένους ἐνταῦθα τοὺς ἐν καλάμῳ ἀγωνιστὰς καὶ εὐφροσύνως χαιρετίζω τὴν τρίτην ἐπετηρίδα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ ἡμετέρου Συνδέσμου.

Καὶ πρῶτον ἐκφράζω τὰς εὐχαριστίας τοῦ ἡμετέρου Συμβουλίου ἐπὶ τῇ συμμετοχῇ τοσούτων ἐκλεκτῶν συμπολιτῶν μας Κυριῶν καὶ Κυρίων εἰς τὴν ἑορτήν μας ταύτην καὶ δεύτερον εὐγνωμονῶ τοῖς συντελέσασιν εἰς τὴν τόσον ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν καὶ διεξαγωγὴν τῶν κατ' αὐτήν.

Ὁ ἡμέτερος Σύνδεσμος, Κύριοι, ὡς καὶ ἅπας ὁ Ἑλληνικὸς ἐν γένει Τύπος μετ' εὐχαριστήσεως δύναται νὰ καυχηθῇ, ὅτι σπουδαῖον τῆς ἀναπτύξεως μέρος κατὰ τοιαύτας κρισίμους τῆς πατρίδος περιστάσεις διεξάγει. Αὐτὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνακινεῖ, αὐτὸς ἀναζωπυροῖ, αὐτὸς ἀνυψοῖ καὶ αὐτὸς ἐπιβάλλει τὰ ποικίλα ἑκάστοτε τῆς πολιτείας ζητήματα.

Παρὰ τὰς μεμψιμοιρίας δὲ τῶν ἐπιτηδείων ὡς καὶ τῶν ἐχόντων συμφέρον ἑκάστοτε νὰ ἐπικρίνωσι τὴν πορείαν καὶ πολιτείαν τοῦ ἐν γένει Ἑλλ. τύπου, οὗτος ἀντιτάσσει ἐρρωμένως πάντοτε τὴν δύναμιν, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πρόοδον.

Ὁ Ἑλλ. τύπος προάγεται ὁσημέραι· τὰς γνώσεις καὶ πορίσματα αὐτοῦ διαχέει ὡς φάρος τηλαυγὲς ἀπανταχοῦ τῆς ὑφηλίου, ὅπου Ἕλληνες διεσπαρμένοι εἶσι καὶ διὰ τῶν φιλολογικῶν, ἐπιστημονικῶν, θρησκευτικῶν, ἰατρικῶν, νομολογικῶν καὶ πολιτειακῶν αὐτοῦ φύλλων συνδέει τὴν μητέρα μετὰ τῶν τέκνων, ἅτινα μόνον οὕτω συμμετέχουσι τῶν ἀγαθῶν καὶ πικρῶν αὐτῆς.

Οὐδεμία πρᾶξις ἢ σκέψις, ἀγαπητοὶ συνδαιτυμόνες, οὐδεμία ἐπιχείρησις ἢ πρόοδος, οὐδὲν μέτρον ἢ νοσχέδιον ἢ δάνειον ἢ οἰκονομολογικὴ πρᾶξις ἢ καὶ ἐλαχίστη ἐπιχείρησις συντελεῖται καὶ εὐδοκιμεῖ, ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ τύπου. Ὁποία δὲ ἡ ἐκ τούτου ὠφέλεια καὶ ἀμοιβὴ αὐτοῦ παρὰ τῆς πολιτείας;

Οὐδεμία. Ἀπολύτως οὐδεμία!

Καὶ ἐν τούτοις ὁ τύπος εὐχαριστεῖται καὶ ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἔργων του. Ἀρκεῖται εἰς τὴν συντελουμένην πρόοδον τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου, τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ὧν τὴν εὐδοκήμησιν διαφημίζει πάντοτε καὶ ἐξαίρει καὶ ἐπαινεῖ.

Ὁ ἡμέτερος τύπος λοιπὸν ὡς ἀμοιδὴν τῶν πρὸς τὴν πολιτείαν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐκδουλεύσεών του, ἔχει τὰς πικρίας καὶ τὰς ἀδίκους, ἐστιν ὅτε δὲ καὶ παραλόγους αἰτιάσεις. Καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς μικρᾶς ταύτης ὁμιλίας μου, ἣν πιστῶς καὶ γραπτῶς παραδίδω τοῖς συναδέλφοις μου, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία ἐν ἐπομένοις δημοσιογραφικοῖς συμποσίοις, ὡς εἴθισται παρὰ τῆς εὐρωπαίοις συναδέλφοις ἡμῶν, εἶπον, ὅτι μετ' εὐχαριστήσεως βλέπω ἐν κοινῷ συναδελφικῷ γεύματι, τοὺς ἐν καλάμῳ ἀδελφοὺς συναγωνιστὰς συνερχομένους.

Ὥστε ἐργασθῶμεν ὑπὲρ τῆς εὐδοκιμήσεως ἔτι τοῦ ἔργου ἡμῶν, συνασπιζόμενοι ὑπὸ τὴν φοβερὰν αἰγίδα τοῦ καλάμου ἡμῶν.

Ἐγείροντες δὲ ἤδη τὸ κύπελλον, εὐφράνωμεν ἑστῶ καὶ πρὸς στιγμήν, τὴν ψυχὴν ἡμῶν, εὐχόμενοι ἵνα εὕρωμεν ἐν τῇ πορείᾳ τῆς κοινῆς συνεργασίας τὰ κατάλληλα μέσα, ὅπως φέρωμεν τὸν ἑλλ. τύπον εἰς ἐπίζηλον, ὅπερ τῷ ἐμπρέπει, σημεῖον, ὠφελοῦντες καὶ προάγοντες ἐν ταύτῳ τὰ συμφέροντα τῆς ἡμετέρας Πολιτείας.

Ζήτω ὁ Σύνδεσμος τοῦ Ἑλλ. περιοδικοῦ τύπου!

Ζήτω καὶ ὁ Ἡμερήσιος τύπος!

ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ

Μιὰ χλωροκεφαλὴ
Ψάλλει τάδε.
Σὲ μιὰ ξηροκεφαλή,
Ὅπου ἔχει ὄγκον
Καὶ μυαλὸ πολύ.

Ἀπὸ χλωρὰ κλαδιὰ
Τὰ φύλλα θάλλουν
Τὰ ἄνθη ἀνοίγουν
Τ' ἀηδόνια ψάλλουν.

Ἀπὸ χλωρὰ κλαδιὰ
Θάλλει ἡ ἐλαία
Θάλλει τὸ ῥόδον
Καὶ ἡ μηλέα.

Ἀπὸ χλωρὰ κλαδια
Θάλλει ἡ δάφνη,
Τῆς δόξης σύμβολον
Καὶ ὅλα τὰ ἄνθη.

Ἀπὸ χλωρὰ κλαδιὰ
Θάλλει ἡ θεότης,
Ἡ ἀνθρωπότης
Καὶ ἡ νεότης

Στὰ χλωρὰ φύλλα
Θάλλει ὁ Θεὸς
Στὰ ξύλα κούτσουρα
Ὁ.... μπρασμός.

Σοφία Κ. Οἰκονομίδου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΝΕΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

1.

2.

3.

4.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὅταν βρέχῃ, Κυρία, ἔλεγέ τις πρὸς τὴν γείτονά του δυσανασχετοῦσαν ἐντὸς τραίνου, πρέπει νὰ τὸ θεωρῆτε ὡς εὐτυχίαν. Μὴ τρομάζετε.

— Θεὸς φυλάξῃ, ἀπήντησε μετ' ἀγανακτήσεως ἡ δυστυχὴς γυνή. Ἐγνώρισα τὸν σύζυγόν μου ἐν ὥρᾳ βροχῆς, τὸν συνεζεύχθην ἐν ἡμέρᾳ βροχερωτάτῃ καὶ ἐν τούτοις ἐζήσαμεν κάκιστα καταλήξαντες πάντοτε μὲ βροχὴν εἰς διαζύγιον.

Ἠρώτα τις ἐπαρχιώτην ἐπισκεφθέντα τὰς Ἀθήνας κατὰ πρώτην φοράν, τὰς ἐντυπώσεις του καὶ οὗτος ἀπήντα:

— Τί νὰ σοῦ πῶ ἀδελφέ, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι πολὺ προοδευμένοι, ὅλα τὰ γνωρίζουν, εἰς τὴν Βουλὴν εἶναι ὅλοι φωστῆρες, εἰς τὰ Πανεπιστήμια, τὰ σχολεῖα καὶ τοὺς ἀγῶνας πρῶτοι, εἰς τὰ θέατρα χαλασμὸς κόσμου, εἰς τὰς πληρωμὰς ὅμως πολὺ τελευταῖοι.

×

Κυρία τις πρὸς στρατιωτικόν:

— Δὲν μᾶς λέγετε, Κύριε, ἀγαπᾶτε τὰ θέατρα;

— Τὰ μισῶ, Κυρία, διότι ἔλαβον πολὺ κακὴν πεῖραν ἀπὸ ἓν τοιοῦτον ἰδίως.

— Πῶς, καὶ ἀπὸ ποῖον;

— Ἀπὸ τὸ θέατρον τοῦ πολέμου, Κυρία.

Μεταξὺ μεμνηστευμένων:

— Εἰπέ μου ἀληθῶς, μὲ ἀγαπᾶς; Ἰωάννη, ὁρκίσθητί μου εἰς ὅ,τι ἱερὸν ἔχεις.

— Ναί, σὲ ἀγαπῶ, φιλτάτη, ἀλλὰ δὲν ὁρκίζομαι εἰς ὅτι ἱερὸν ἔχω, διότι πιθανῶς νὰ μὴ εἶναι ἱερόν.

×

Μεταξὺ συζύγων ἡλικιωμένων:

Ἡ σύζυγος. Ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας ἀποθάνῃ, Πέτρε, θὰ ὑπάγω νὰ καθήσω εἰς τὴν ἐξοχήν, μακρὰν τοῦ κόσμου.

Ὁ σύζυγος. Καὶ ἂν ἀποθάνῃς σὺ πρῶτον;

Ἡ σύζυγος. Αἴ, τότε θὰ ἦναι πολὺ λυπηρόν... νὰ ἔρχεσαι συχνὰ εἰς τὸν τάφον μου, Πέτρε...

×

Ἀφῃρημάδα.

Αὐτός. Εἶναι Τετάρτη ἢ Πέμπτη σήμερον;

Αὐτή. Ὄχι, εἶναι Παρασκευή.

Αὐτός. Μπά, αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος;

×

Συγγραφεύς τις ἀπέστειλε τῷ παντοπώλῃ αὐτοῦ ἓν τῶν ἔργων του πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ του ἀντὶ χρημάτων.

Οὗτος δὲ ἐπιστρέφων αὐτό, ἔγραψε κάτωθι τῆς σημειώσεως:

— Ἠγόρασα πολλὰ πρὸς 42 λεπτὰ τὴν ὀκᾶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Εἷς Ἑλβετὸς ὡρολογοποιὸς ἐπενόησεν ὡρολόγιον ἠλεκτρικόν, ἐπερ θὰ δύναται νὰ ἐργάζεται δεκαπέντε ἔτη χωρὶς νὰ χορδισθῇ.

*

Ἰαπωνικὴ στρατιωτικὴ κατήχησις.

Ὁ Ἰάπων στρατιώτης ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ μερικὰς θεωρίας.

Ἰδοὺ ἀποσπάσματά τινα τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ κατηχήσεως.

— Τίς εἶναι ὁ ἀρχηγός σου;

— Ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἐκ τίνων συνίσταται τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα;

— Ἐκ τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς θυσίας.

— Ἐκ τίνος συνίσταται πρωτίστως ἡ ἀνδρεία;

— Βαδίζετε, ἐμπρὸς χωρὶς νὰ ἐμποδίζεσθε ἀπὸ τίποτε.

— Πόθον προέρχεται τὸ αἷμα, ὅπερ κοκκινίζει τὴν σημαίαν σας;

— Ἐκ τοῦ στρατιώτου, ὅστις ἀποθνήσκει εἰς τὴν μάχην.

— Ἀποθνήσκοντος τοῦ στρατιώτου τί ἀπομένει;

— Ἡ δόξα.

*

Ὁ Ἰάπων εἶνε κοθ' ὑπερβολὴν μιμητής. Τοῦτο εἶνε γνωστότατον καὶ διὰ τοῦ κατωτέρω ἐπεισοδίου ἐπεβεβαιοῦται κάλλιστα.

Ἔν τινι γ' ὑμᾶτι ἐξ ἀπροσεξίας ἐκηλιδώθη εὐρωπαίου τινὸς τὸ ἔνδυμα διὰ μεγάλης κηλίδος ἐξ ἐλαίου.

Ἄλλο ἐπίσημον ἔνδυμα δὲν εἶχεν. Τί ἔδει γενέσθαι; Συνεβούλευσαν λοιπὸν τὸν Εὐρωπαῖον νὰ δώσῃ τὸ κηλιδωθὲν ἔνδυμα εἴς τινα ῥάπτην Ἰάπωνα ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα διὰ τὴν κατασκευὴν ἑτέρου.

— Εἶνε κάλλιστοι τεχνῖται ἐνταῦθα, τῷ εἶπον. τὸ ἔνδυμά σας θὰ γίνῃ ἀκριβῶς ὅμοιον καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἀνάγκη οὐδὲ νὰ τὸ δοκιμάσητε.

Πράγματι οὕτω καὶ ἔπραξεν. Ἔφερεν εἴς τινα ῥάπτην Ἰάπωνα τὸ κηλιδωθὲν ἔνδυμα, διαβεβαιωθεὶς ὅτι θὰ ἔχῃ μετὰ τινας ἡμέρας παρόμοιον καινουργὲς τοιοῦτον.

Πράγματι τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ὁ ῥάπτης Ἰάπων τῷ ἔφερε τὴν ἐνδυμασίαν, καθ' ὅλα ἕτοιμον καὶ ὅμως .... ἄχρηστον, διότι εἶχεν ἀκριβῶς ἀπομιμηθῇ τὸ πρωτότυπον, μὴ παραλείψας οὐδὲ τὴν ἐξ ἐλαίου μεγάλην κηλίδα!

Παντοπούλου. Ἐπερατώθη τέλος τὸ μετ' ἀγωνίας ἀναμενόμενον νέον θέατρον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ θέατρον τοῦ μοναδικοῦ μας κωμῳδοῦ καὶ διασάρχου κ. Εὐαγ. Παντοπούλου. Τὸ θέατρον εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὡραιοτέρας θέσεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀνηγέρθη ὑπὸ τὰς ὁδηγίας καὶ τὰ σχέματα τοῦ ἐμπειροτάτου κ. Παντοπούλου, ὑπὸ ἔποψιν δὲ πλούτου καὶ καλλιτεχνίας εἶνε ἀπαράμιλλον. Ἀγάλματα συμβολικὰ τῆς θείας Τέχνης, κοσμήματα καὶ εἰκονογραφίαι ἐπιτυχεῖς, σκηνογραφίαι θαυμάσιοι, αὐλαία πολυδάπανος καὶ ὡραιοτάτη ἐξετελέσθησαν ὑπὸ σοβαρῶν καλλιτεχνῶν, οἷος ὁ κ. Θωμόπουλος.

Μετὰ μεγάλης δὲ ἐπιστημότητος ἐτελέσθησαν καὶ τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ καὶ ἤρξατο τῶν παραστάσεών του μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας διδαχθέντων τῶν γνωστῶν ἔργων «Ὁ σιδηροδρομικὸς ἐπιθεωρητής» «Ἡ νύφη τῆς Κούλουρης» «Σίμ-Χάμ-Ἰάφεθ».

Νεαπόλεως. Ὁ θίασος τοῦ κ. Νίκα καίτοι ἀθορύβως ἐργαζόμενος ἐπιτελεῖ θαύματα. Ὅλοι ὁμολογοῦσιν ὅτι ἡ διανομὴ τῶν ρόλων εἶνε ἐπιτυχεστάτη, ἡ δὲ ἐκτέλεσις θαυμασία. Ἔργα ἐσήχθησαν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων, μαρτυροῦντα πόσον πλούσιον εἶνε τὸ δραματολόγιον τοῦ θεάτρου τῆς Νεαπόλεως. Ἐπαίχθη ἐπανηλλειμένως τὸ «Ὑπερφυσικὸ παιδί» «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀστυνόμου» καὶ πλεῖστα ἄλλα».

Ν. Σκηνή. Μία ἔξοχος ἀνακαίνισις τοῦ ἀριστοκρατικοῦ θεάτρου τῆς Ὁμονοίας εἶνε ἡ πρόσληψις τῆς πεφημισμένης Εὐαγγελίας Παρασκευοπούλου. Μὲ τοὺς γνωστοὺς δὲ μύστας, τοὺς καταστάντας τόσον ἀγαπητοὺς τῷ Ἀθηναϊκῷ κοινῷ, ὡς αἱ Κυβέλη, Ἀδριανοῦ καὶ Παπαγιάννη, οἱ κ. Μωράτ, Παπαγεωργίου Χρυσομάλλης κ.τ.λ. ἤρξατο τῶν παραστάσεών του διὰ τοῦ τριπράκτου ἔργου τοῦ Δωδὲ ἡ «Ψεύτρα».

Ἀθήνσιον. Τὸ θέατρον τοῦτο τὸ ἐκ τῆς θέσεώς του κάπως ἐξοχικὸν καὶ ἑπομένως τερπνὸν μιᾶς ὑπενθυμίζει τὸν λησμονηθέντα «Παράδεισον». Κόσμος ἄπειρος παρακολουθεῖ τὰς ἐπιτυχεῖς παραστάσεις του αἵτινες εἶνε ἐκ τῶν ὡραιοτέρων ἔργων ὡς ὁ «Σιδηροδρομικὸς ἐπιθεωρητής» ὁ «Καπετὰν Γιακουμῆς» ἡ «Ψυχοκόρη» καὶ πλεῖστα ἄλλα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

7. Μαγ. εἰκών.

Ποῦ εἶναι ὁ χανδοπότης τοῦ Ποσσᾶ; καὶ τί κίμινει ὅταν οὗτος κοιμᾶται;

Σημ. Αἱ ἀπαντήσεις δημοσιεύονται εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον.

8. Φίρδην — Μύρδην.

Ἤγε ν 'δά Ν.

9. Ἐρώτησις.

Ποῖαι νῆσοι, ἂν ἀλλάξῃς τὸ πρῶτον γράμμα αὐτῶν, γίνονται πάλιν νῆσοι;

10. Γρῖφος.

Κρὴ 2τ ὧν σὺ ὁ πάνυ λάλε ἶν μὰ Τὴν....

11. Κυβόλεξον.

. . α . . 1) Πόλις τῆς Λυδίας παρὰ τῷ
. . β . . Τμώλῳ. 2) Ποταμὸς τῆς Παλαι-
. . γ . . στίνης 3) Ποταμὸς τῆς Θεσσα-
. . δ . . λίας. 4) Πόλις τῆς Φρυγίας. 5)
. . ε . . Πόλις τῆς Σικελίας.

12. Σχηματισμὸς λέξεων.

Διὰ τῶν στοιχείων τῶν ἀποτελούντων τὰς λέξεις: «Σανίδες - Νῆσος - Ἄλλης - Σκιᾶς». σχηματίσον τὰ ὀνόματα 1) Πόλεως τῆς Φρυγίας. 2) Ἑνὸς τῶν Κενταύρων. 3) Υἱοῦ τοῦ Ἀστακοῦ καὶ 4) Πόλεως τῆς Λοκρίδος.

13. Γρῖφος.

ἐπί ἐπί οι οι σον σον σον σον

Ἀθῆναι **Χρ. Γ. δε Λαστίκ.**

14. Αἴνιγμα.

Κάμνουν νῆσον ἕνα γράμμα
καὶ ἐπίρρημα συνάμα,
ἢ δὲ νῆσος καὶ τὸ γράμμα
ἂν τὰ βάλῃς πάλι ἀντάμα
ἓν ἐπίρρημα θὰ κάμουν.

Λάρισσα. *Γ. Δ. Ἰατρίδης*

HOTEL KYRIAZI
ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩι

Εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ καλίστου νέου καὶ ἀξιολόγου ὁμογενοῦς Ἀνδρέου Βογιατζῆ μὲ ἀρίστας συστάσεις.

Ἐπίσης δὲ μετὰ λαμπροῦ ἑστιατορίου. Περιποίησις, καθαριότης, προθυμία, καὶ ἡσυχία ἄμεμπτοι.

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ
ΡΩΣΣΟ-ΙΑΠΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἤρξατο ἤδη ἐκδιδομένη εἰς φυλλάδια ὑπὸ τῆς Διευθ. τῆς «Φύσεως».

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν πρὸς 5 φρ. τὸ σῶμα προπληρωτέα καὶ ἀποστέλλονται ἀμέσως τὰ ἐκδιδόμενα φυλλάδια.

Φυλλάδια ὡσαύτως πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ πρακτορεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων εἰς τὰ κιόσκια καὶ κέντρα.

Τὸ ἔργον εἶναι σπουδαῖον μὲ ἀκριβεῖς καὶ θετικὰς πληροφορίας καὶ πολλὰς ὡραιοτάτας εἰκόνας κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐπίσης εἰς φυλλάδια ἐκδιδομένου ρωσσο-ἰαπωνικοῦ πολέμου ὑπὸ τοῦ διασήμου Ἐθνογράφου Γάστωνος Δοννέ.

Πᾶσα αἴτησις:

Πρὸς τὸν Κύριον Φρ. Πρέντεζην
Διευθ. τῆς «Φύσεως».

Ἀθήνας

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ

Ἐν τῇ Μεγάλῃ ὁδῷ Πέρα

ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ

Διευθυντὴς: **ΔΗΜΟΣΘ. ΧΑΛΛΑΣ**

Μετὰ λαμπροῦ ἑστιατορίου, ὅλως οἰκογενειακὸν κέντρον. Περιποίησις καὶ καθαριότης ἔκτακτος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ.

Σ. Κ. Σμύρνην. Ἐλήφθη ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς σας. Εὐχαριστοῦμεν. — Μ. Κ. Ζάκυνθον. Χρήματα ἐλήφθησαν, σᾶς ἐνεγράψαμεν εἰς ρωσσο-ἰαπωνικὸν πόλεμον. — Μ. Ν. Βῶλον. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν, φυλλάδια πολέμου ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Ε. Γ. Α. Λαμίαν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ζητουμενα φύλλα ἀπεστάλλησαν. — Θ. Π. Ἀ. Βραΐλαν. Κερδηθὲν δῶρον σᾶς ἀπεστάλη ταχυδρομικῶς. — Π. Φ. Χανία. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Ἐπιταγὴ ὅμως ὄχι. Ἀποροῦμεν πολύ. — Δ.Μ. Φιλιππούπολιν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀπαντήσαμεν ταχυδρομικῶς. — Μ. Ν. — Π. Ο. — Δαρδανέλια. — Σᾶς ἐνεγράψαμεν Φύλλα ἀπεστείλαμεν. Χρήματα ἐλήφθησαν. — Κ. Α. Καλαμπάκαν. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ι. Π. Κάιρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. — Γ.Μ. Πλοιέστιον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Τόμον εὐχαρίστως θὰ σᾶς στείλωμεν. Ι. Τ. Σπέτσας. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Σᾶς ἀναμένομεν. — Π. Δ. Παρισίους. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Γράφομεν καὶ στέλλομεν αἰτούμενον. — Α. Α. Novorossisk. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν καὶ στέλλομεν καὶ φύλλα Πολέμου. — Ν. Ο. Πάτρας. Σας ἐνεγράψαμεν εἰς Πόλεμον. Χρήματα ἐλήφθησαν. — Κ. Α. Ὀδησσόν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς γράφομεν. Μ.Δ. Καλάμας. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Κ. Π. Ἰοχάνεσβεργ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Γράφομεν.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου